

Tuğrul Tanyol

TOPLU ŞİİRLER•1971-1995

TUĞRUL TANYOL • TOPLU ŞİİRLER•1971-1995

Y A P I K R E D İ Y A Y I N L A R I

Y
K
Y

TUĞRUL TANYOL

TOPLU ŐİRLER
1971 - 1995

TOPLU ŐİRLER 1971 - 1995

Tuğrul Tanyol; 1953'te İstanbul'da doğdu. Saint-Joseph ve Kabataş Erkek Lisesi'nde okudu. Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi (1977). İstanbul Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Şimdi Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyesi. İlk Şiiri *Yeni İnsan* dergisinde yayımlanmıştı (1970). *Varlık*, *Somut*, *Türkiye Yazıları*, *Gösteri* dergilerinde yayımlanan Şiirlerinin yanısıra, Şiirin ana sorunları ve Türk Şiiri üzerine yazdığı yazılarıyla dikkati çekti. *Üç Çiçek* ve *Poetika* adlı Şiir dergilerinin kurucuları arasındadır.

Tuğrul Tanyol'un *Toplu Őiirleri* bugüne dek yayımladığı beş Şiir kitabından oluşuyor.

Şiir kitapları: *Elinden Tutun Gümü* (1983), *Ağustos Delilizleri* (1985), *Sudaki Anka* (1990), *Oda Müziği* (1992), *İhanet Perisinin Soğuk Sarayı* (1995).

Ağustos Delilizleri isimli kitabıyla 1985 Necatigil Şiir Ödülü'nü kazandı.

Şiir - 77
ISBN 975-363-701-2

Toplu Şiirler – 1971-1995 / Tuğrul Tanyol

1. baskı: 1000 adet, İstanbul, Mayıs 1997

Yayına Hazırlayan: Birhan Keskin
Kapak Tasarım: Pınar Kazma Çınar
Ofset Hazırlık: Nahide Dikel
Yayın Koordinatörü: Aslıhan Dinç
Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 1997
Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi, No: 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0-212) 293 08 24 Faks: (0-212) 293 07 23

İçindekiler

ELİNDEN TUTUN GÜNÜ

Fısıltı Ağacı

- 13 • Beyaz At
- 14 • Fısıltı Ağacı
- 15 • Dar Kapı
- 16 • Dost Günlerin Sonu
- 17 • Kim Var Orada
- 18 • Elinden Tutun Günü
- 19 • Ayna
- 20 • İmkânsız Şiir
- 21 • İçine Dönük Bir Akşam
- 23 • Bir Ölüm Gecesi
- Yıkık Şarkı*
- 29 • Yıkık Şarkı
- 31 • Kış Tutsağı
- 32 • Sen Elimden Tutunca
- 33 • Yangın
- 34 • Günaha İlk Çağrı
- 35 • Karanfil Bahçesi
- 36 • Uzansam
- 37 • Kasım Sarhoşluğu
- Yağmurla Çizilen*
- 41 • Dere
- 42 • Türkü
- 43 • Çiçekleri Dökülen Ağaç
- 44 • Yarım Kalan
- 45 • Yağmurla Çizilen

46 • Salı

47 • Gezinti

48 • Uzakta Kalan

49 • Ölünce

50 • Noktürn

51 • Kendini Arayan Şiirler I

52 • Kendini Arayan Şiirler II

53 • Akıntıya Karşı

AGÜSTOS DEHLİZLERİ

Gitmek

- 59 • Gitmek
- 61 • Her Gün Bu Saatlerde
- 62 • Unutuş
- 63 • Kış Masalı
- 64 • Gece Esinleri
- 66 • Ağustos Dehlizleri
- 68 • Kapı
- 69 • Mermerin Doğusu
- 71 • Harabelerde
- 72 • Dağ
- Cem Gibi*
- 75 • Cem Gibi
- 78 • Tark Nerede?
- 80 • Anımsama
- 82 • Bir Kentin İçerden
Görünüşü

- 84 • Şavk
85 • Bir Güzden Ağır
Adımlarla
86 • Ölü Güvercin Yüklü
Gemiler
Yağmur Saatleri
89 • Yağmur Saatleri
90 • Vişne Zamanı
91 • Forsa
92 • Yağmur Sonrası
93 • Günlerin Kırlangıcı
94 • Annelerin Genç Kaldığı
Yer
95 • Eylül
96 • Bir Yaprığın Bıraktığı
97 • Hep
98 • Karşılama
99 • Güz Sonu
101 • İlkyaz Başlangıcı
102 • Kötümser Ağacın Şarkısı
103 • İyimser Ağacın Şarkısı
104 • Kedi ve Rüzgâr
105 • Çığlık
106 • Tören
107 • Rüzgâr
108 • Çay Saatleri

SUDAKİ ANKÂ

Köpüren Denize Doğru

- 113 • Sudaki Ankâ
115 • Deniz Gecesi
117 • Bakınca
118 • Köpüren Denize Doğru
120 • Güzel Yüzlü Gece
121 • Saatler Şiiri
123 • Gün Ortası Can Çekişen
Yalnızlığımı Gördüm
125 • Kuşkunun Yedi Rengi
İşte Senin
129 • İşte Senin

- 131 • Uzak Tarihinde
Gözlerinin
134 • S
135 • In Memoriam
136 • Gecenin Kuşları
Arasından
Yara
141 • Yara
142 • Yöneliş
144 • Basra
145 • Gizli Buluşma
146 • Fırtınadan Sonra
147 • Yediveren
148 • Bir Güllün Akşamına
Koşturan Çocuklar
149 • Dost Yıldız
150 • Kolay Değil
152 • Bir Gün
154 • Geyikli Şiir
155 • Boşluk
156 • Kar Gecesi
Geniş Zamanlar
161 • Geniş Zamanlar
162 • Babalar Uzak
163 • İlk Bakış
164 • Uzun Bir Şiire Başlamak
165 • Yalnız Adam
166 • Bizans Ağacı
167 • Geniş Bir Pencereden
168 • Hüzünlü Kahve
169 • Çocuk ve Ayna
170 • Bıçak
171 • Sürgün
172 • Bir Akşamüstü
173 • Eski Bir Resimden
174 • Açıldıkça
175 • Deniz Feneri
176 • Şairin Ölümü

ODA MÜZİĞİ

181 • *Oda Müziği (I-XXV).*

Yedi Şiir

- 209 • Sonbahar Şaşkınlığı
210 • Issız Topraklar
211 • Soğuk Irmaklar
212 • Kimse Bilmiyor Artık
214 • Sararmış Atların Öldüğü
 Ülke
215 • Yitik Belleği Rüzgârın
217 • Son Ada

İHANET PERİSİNİN

SOĞUK SARAYI

- 221 • İstanbul Şiiri
 Sisin İçinden
225 • Akşamcılar Baladı
227 • Avuçlarımı Açıp
228 • Yelkenli
229 • Sisin İçinden
231 • Zamansızlık Hali

232 • Işığın Halleri

234 • Son Havari

236 • Gölge Oyunu

Ilık Bir Kül Gibi

239 • 9 Harf

240 • Ilık Bir Kül Gibi

241 • Işığın İçinden

243 • İhanet Perisinin Soğuk

Sarayı

Zamanın Tozları

247 • Sudan Sebep

248 • Denge

249 • Her Şey Oyun

250 • Mesel

251 • Buzdan Küçük Çocuklar

252 • Yol

253 • Gül

254 • Affetuoso

255 • Zamanın Tozları

257 • Bir Üfleyste

258 • Son Dört Şarkı

ELİNDEN TUTUN GÜNÜ

Birinci Basım: Üç Çiçek Yayınevi, 1983

İkinci Basım: Era Yayıncılık, 1995

fısıltı ağacı

BEYAZ AT

Sönmüş kentleri dolaştım sessizlikte
Boş meydanları, kirli sokakları
Herkes kendi yankısının peşinde

Karanlık avlularda oturdum
İçimde vahşi tamtamları inerken ölümün
Tüm putların yeniden dirildiğini gördüm
Beyaz bir at gibi uzaklaşıp yiterken ömrüm

Sen uyuyordun
Kirli sokaklarına güneş vurmayan odanda
Evler bir bir yıkılırken üstüme
Yollar canlanmış sıkarken boynumu
Uyuyordun sen
Uyuyordun sen
Uyanmak için bir başka gecede

Ağır kanatlarıyla büyürken sessizlik
Karanlık usulca konarken pencereye
Gölgeler asarken kendini başka gölgelere...
Kent yanıyor duyuyor musun

Sönmüş kentleri dolaştım sessizlikte
İçimde vahşi tamtamları inerken ölümün
Acının acıya, nefretin nefrete
Karanlığın karanlığa dönüşünü gördüm
Beyaz bir at gibi uzaklaşıp yiterken ömrüm

FISILTI AĞACI

Esir kalyonları çürümüş denizlerin
ben kendi içimde tutsağım
kır pencereni

Karanlık kuyulardan sarkmış
iki gözüm, iki ölüm, iki al karanfil
kırılmış pençesi suskunluğun
kır pencereni

Uyandı fısıltı ağacı

DAR KAPI

Samimi değildik hayır
güilen gözlerimizde
ağlamak vardı
susmak bir başka acıydı
konuşmak bir büyük günah
öyle bir dünyaya açılmıştı gözlerimiz
çıkmaq istedik
oysa tüm kapılar dardı

DOST GÜNLERİN SONU

Çingene ruhum, dizginle artık atını
 Bundan öte yol yok.
 Akşam, rüzgâr kanatlı bir kuş
 Çökmede ağır ağır, şimdi
 Yolculukların suya düştüğü andır.

Eğilip bir bak yüzüme
 Gözlerimde çizili eski atlaslara bak
 Yıldızların döküldüğü o eski yollara,
 Şimdi orada
 Ne ağır ve uzun kervanların
 Konakladığı ırmaklar
 Ne göçebe sarhoşluğu var
 Sıcak yaz gecelerinin.

Gecenin çatısıdır, açılınca
 Evrenin dışı güzelliği,
 Binbir gökyüzü altında uyuduğumuz
 Sevişip çoğaldığımız o özgür
 Gururlu ve dost
 Günlerin sonuna geldik.

Hangi hasrettir bu, bitirir bizi
 Kapısı aralık odalarda eridi mumlar,
 Saat kaç, neredeyiz, kimin bu telle çevrili duvar
 Kimin eseri bu karanlık sokak
 Bu bembeyaz kefen, bu ansızın
 Ölüp yitiveren zaman.

Bir ok atıp düşürsem geceyi
 Önümde diz çökecek aydınlık günler
 Çıplak göğüslerimizde yeni yıkanmış yaralarla
 Ve ağacın en yüksek dalında
 Gürültüyle açarken kalbim.

Çingene ruhum, dizginle artık atını
 Yolun sonuna geldik

KİM VAR ORADA

Uçurumların çağrısı var
gözlerinde
ve yağmurlarla tükenen topraklardasın
iki küçük ırmak ağlar
derinde
bütün bir günü acıyla
yoğuramazsın

Orada, bir küçük bitkinin
sararan dallarında
yaşamı tutkuyla üreteceksin
ve daha da ötede
bozkırların, dağların, denizlerin
sonsuz, karanlık, durgun
ve o ürpertici boşluğun
yeniden canlanışını göreceksin

Bütün bir gün acıyla inlememeli aydınlık
karanlık bulutlara binip gezmemelisin
yüreğinde kanayan karanfil
eğilip gözyaşlarını silmelisin

Uçurumların çağrısı var gözlerinde
orada acı rüzgârların
oya oya bitiremedikleri
ağır, aşılmaz ve sert kayalıkların
ortasında yapayalnız
yaşamayı öğreneceksin

Unutma, kimse tersine çeviremez ırmakları
acıyı acıyla sindiremezsin
güneşi bulutlarla örüp
gecedir diyemezsin
değişim evrenin yasasıdır
ölüm erdemin yontucusu
ve yaşamak onun da üzerinde
mutlu, kaygısız, ama temkinle
uçurumların çağrısı var gözlerinde

ELİNDEN TUTUN GÜNÜ

Günü elinden tutuyorum
 Öyle ürkek
 Ben tutmasam karanlığa düşecek
 Karanlığa düşecek sevgiler
 Kapılarınızı yalnızca nefret çalacak,

Ağır ağır yükseliyor bir davulun sağır sesi
 Birer birer düşüyor ağaçlar, orman seyreliyor
 Tutun elimden, elimden tutun yoksa
 Bu canavar sessizlik, bu yılgınlık, bu ölüm...

Sabırsız ayak sesleri ne topluyor, ne dağılıyor
 Kararsız küllengi bulutlar, ne zaman yağacak yağmur
 Hani nerede yıldırımlar, gökgürültüleri nerede
 Yalnızca bu sağır davul
 Tenimde ağır ağır
 İlerleyen bu hançer,

Günü elinden tutuyorum
 Elim alev almış gibi yanıyor
 Yanıyor karanlık, kızıl, koyu, et kokusu, küll ve kan
 Kentin bacalarından savruluyor durmadan
 Durmadan, altından geçiyor köprülerin
 Durmadan sarıyor kuleleri
 Durmadan sızıyor caddelerden
 Büyüyor, büyüyor, büyüyor!
 Bu canavar sessizlik, bu çılgınlık, bu ölüm,

Beynimin çıkmaz sokaklarında
 Giderek artıyor çekiç sesleri
 Yankılanıyor kentin alanlarında
 Tahtayı tutkuyla kucaklayan çivi,

Yaşam, yükselen darağacının kollarında
 Uyuyan bir bebek gibi
 Tabutunda sallanıyor.

AYNA

Bir büyük boşluk muydu
hangi ayak sesleri
zalim, yırtıcı ve alabildiğine kirli
gecenin yüreğinden kanatırcasına geçen

Bir büyük aynaydı, hayır
yansıyan hep kendi korkumuz
döküldü bir bir tüm sırlar
camın ardında ne gördünüz

İMKÂNSIZ ŞİİR

Fırtınalar dokudum yalnızlığımdan
İssiz yamaçlarında dolaştım ömrümün
Aşılmaz ateşler yaktım alnımın ortasına
Bir gölge miydi çarptığım, yoksa gözlerin

Her gece ellerim uzanır bir başka cehenneme
Her gece sokaklar bir olup düşer peşime
İhanet bir bıçak gibi işlerken tenime
Her gece bir başka şair
Asar usulca kendini, penceresine

İÇİNE DÖNÜK BİR AKŞAM

İçine dönük bir akşamdır
kimseler geçmez sokağından
(kuyuya düşen bir taşın çılgılığı)
korkudur
yağmurun yüreğe değdiği an

Sorulmaz
kapılar çalınır tek tek
ışıklar söndürülür
perdeler örtülür
bekleyerek

Rüzgârdır
tozudur çatıları
karanlık kuyular içinden
ölüm fısıldar adınızı

Tavan arasında hızla çarpan
bir kapının korkusu
düşer yüreğe
ilerler usul usul
bir mırıltıdır
ya da ıslığı
pencereye değen ağacın
yüzünüzde, bedeninizde bir el,
damarda pıhtılaştır kan
yankılanır gecenin içinden orman

İlerleyen her dakika
tüketir yaşamı acımasızca
her an bir kapı çalınabilir
sokağın soğuk taşlarında her an
karanlık
bir adamı öldürebilir

Döşemenin çatlağında
gezinen gölgenin ayak seslerini
duyar mısın
saatin akışına karışan
düzenli sesini yüreğinin
bu beton ve taş ormanında
yaşayan kimse yok
ne bir aydınlık pencere
ne gülen bir yüz
kent'in sokaklarında güz
sürer gider

Sorulmaz, ah sorulamaz
kimse bilmez zamanını ölümün
bekleyiş amansız bir tutku gibi uzar
(ya yarın, ya bugün)
sonra tüm saatler susar

Ağarır bir ağacın ilk yaprakları
gecenin kokusu uçar gider
gölgeler, karanlık ve mırıltılar
sessizlik, yağmur ve rüzgâr

Bir kısa gündür
doluşur caddeler, sokaklar
evler, okullar, işyerleri
bir kısa gündür
yaşanır ve biter
sonra usulca kent'in fitili söner
yankılanır uzaktan balta girmemiş orman
içine dönük bir akşamın kimseler geçmez sokağ'ından

BİR ÖLÜM GECESİ

Saat iki
biraz önce kaldırımda vurdular beni
uzanmış yatıyor bedenim
öylece
üç dört yalnız köpek ve gece.

Birden
ne bir acı, ne bir korku
kanımın usulca aktığı yerden
canım ayrılıveriyor tenimden.

Şimdi burada
bu karanlık meydanda
tüm ölümleri birarada yaşıyorum
evrenin damarları tek tek parçalanıyor
uzaklaşıyorum, uzaklaşıyorum
gökyüzüne düşen bir damlaya dalıp
İstanbul'a bakıyorum.

İstanbul'un yedi tepesine yedi ateş yakmışlar
yedi tepesine İstanbul'un sürünüp geçen rüzgâr

Duyuyorum, karanlık sarsıntılarla çalkalanıyor,
birazdan bir bomba patlayacak
birazdan bir başka adam
yaşamın sınırından atlayacak
birazdan bir tabanca sesi
beş el yaracak sessizliği
caddeye yapışan karanlık
ve bu şubat gecesini

Saat iki
bir kamyon hızla geçiyor karanlıktan
ışıkları sönük kahvede
rüzgârda savruk masalar...

Uçuyorum lodosun beni götürdüğü yerlere
rüzgâr el değiştiriyor ve atıyor beni sıcak iklimlere
çıkığım bu uzak yolculukta peşimi bırakmıyor gece.

Şimdi burada
Somali'li yalnız çocuk
açlığın ödülünü taşıyor
şişip kalan yüreğinde
Afrikalı yorgun savaşçının
açık kalmış gözlerinde
yıldızlı bir özgürlük gecesi
vurulup düştüğü yerde.

Biraz ilerde
beyaz canavarların parladığı
bir kara çocuk,
kaçmaktan yorgun bir kadın
geceye yenik düşen bir aslan
kükreyişlerle sarsılıyor.

Tüm ölümleri birarada yaşıyor
artık atmayan yüreğim
tüm ölümler benim ölümüm
vuran hep aynı, vurulan hep ben.

Uzaklaşıyorum, uzaklaşıyorum
bu garip gezegene tepeden bakıyorum,
ekvatorda bir kan kuşağı
gittikçe genişliyor
bir top güllesi gibi dötüyor evren.

Akrep dönencesi ayaklanmış
sokuyor geceyi
bir orman yangını sarmış
öteki dönenceyi

Santiago'da işkence gören bir adamın
uzayı yarıyor feryatları
Manila'da ipe çekiyorlar bir adamı
Endonezya'da ölen yüzbinlerin çığlıkları,
bir ölüm gecesi yırtıyor karanlıkları,

İşkence gören adamın kesiliyor sesi
diniyor işkencesi
asılan adamın sessizce kırılıyor ensesi
ve yorgun savaşçının gözlerinde
yıldızlı bir Afrika gecesi...

Saat iki
avuçlarımda uyuyor evren
ve bu dünya, altımdaki
karanlık bir nokta gibi,

Uzay denen karanlık canavarın
sayısız kümelerinden biri
bir küçük samanyolu
sayısız güneş sistemleri
ve bir küçük dünyanın
bir köşesinde
yedi tepeli bir kentin
bir eteğinde
vurulmuş yatıyorum,

Solgun bir ayışığı aydınlatıyor beni
ve ardımda açık kalan perdeyi.

yıkık şarkı

YIKIK ŞARKI

Işıl'a

I

Bir uzak kıyıda yıkılmış dalgalar
Seninle üşüyorum, bulut paramparça
Deniz tutuşan kayalıklarla kanıyor
Biliyorum, kanadı kırılmış güneşlerin,

Bir uzak kıyıda ağaçsız bir evin
Bacasından tüten rüzgâra çizilmiş resmin
Orada duruyorum, zaman
Uğultular saçarak ilerliyor,

Bir uzak kıyıda yakılmış yeminler
Yağmur iri damlalarla göğsümü deler
Orada yıkılmışım, orada sen yoksun
Orada acı rüzgârların
Sana benzeyen taşlara oyduğu resim
Soğuk, erişilmez... Neredesin?

Bir uzak kıyıda kanımı yaktı tuzun
Ağır kamçılarınınla açılan yaralarımın
Aktı akşama, kızıl, koyu ve buzdan
Bir heykele dönen yüreğim,

Bir uzak kıyıda yıkılmış dalgalar
Seninle üşüyorum, bulut paramparça.

II

Uçurumların yamacında bekledim seni
Düşerken içime kendi uçurumlarım
Issız bir şarkıyı dişledim
Güneşe gerdim derimi
Uçurumların yamacında bekledim seni,

Bir kuşu alnından öperken vuruldum
Aktı kanım, serin bir geceyi kucaklarken
Karanlık kuyulardan içtim ölümü
Ölmedim, bekledim geleceksen,

Çürüdüm kendi yapraklarımla
Bir yaz günü girip kış mezarlarına
Dokundum uzaklıklara, geceye ve sana
Bir perçem gibi düşmek için alnına.

KIŞ TUTSAĞI

Bir kışa vurulmuştuk
Yalnız güvercinler gibi
Avlulara tutsak
Sessiz, serin ve yalansız
Bir akşamın kırık
Çocukluğuydu içimizdeki,

Şimdi üşüyorum, oysa yaz
Günün çakıtaşları kayıyor avuçlarımdan
Açılmış tüm çeşmeleri yalnızlığın
Sen yoksun, içime vuruyor ayaz

SEN ELİMDEN TUTUNCA

Sen elimden tutunca
Deniz basardı içimi
Sen elimden tutunca, yüreğim
Yeşil yosunlara takılıp günlerce
Dip akıntılarının peşisıra gitmek isterdi.

*Günlerce, gözbebeklerini tutuşturan o gizli alevin kaynağını
sorardım kendime. Geceler boyu yolumu arardım zor ve
aşılmaz tepelerde. Sonra ışıklar söner, sonra yıldızlar
düşerdi içimdeki serin göllere. Sen elimden tutunca
ben miydim, yoksa bir başkası*

yürüyen seninle...

Dalgalara ve rüzgâra basmadan yürüyen.

Sen elimden tutunca
Bir mavilik çökerdi gözlerime
Sonra tüm denizler çekilir
Bir orman uğultularla sarsılır
Bir güvercin sürüsü havalanırdı
Kış bürümüş yüreğimden
Sen tutunca ellerimden
Avlunun beyaz taşlarına dökülürdü
Kızıl yaprakları bir çınarın
Ve ben günlerce
O yapraklara gömülüp ölmek isterdim.

Panjurları açık kalmış eski evler gibiydik
Rüzgârda çarpan, başıboş ve ürkek
Sen elimden tutunca
Kayaları delip çıkardı bir çiçek.

Sen elimden tutunca
Yolculuk basardı içimi
Külrengi bulutlara takılıp günlerce...

YANGIN

Sigaramın yarısını ben içtim
Yarısını rüzgâr
Yaramla oynama güzelim
Külün hemen altında ateş var

Savursam rüzgâra, atsam yüreğimi
İçimde kanayan boşluğu sen kapacaksın
Külümü geri ver, al ateşini
Sen yaklaştıkça büyüyor yangın

Tutuşacaksın, tutuşacaksın
Bu ateş seni de yakar
Bırak bir başıma
Ben yanayım, soğusun küller
Gün gelir kendiliğinden söner

Sigaramın yarısını ben içtim
Yarısını rüzgâr
Ateşle oynama güzelim
Bir yanına sıçrar

GÜNAHA İLK ÇAĞRI

Yağmuru ilk tutuşumdu
öyle sersemdim
baksam
tüm denizler üstüme dökülecekti

ve sen
kumsalın ötesinde
gökyüzündeki bahçeye
ulaşan dallarından
yasak meyvalar uzatıyordun

KARANFİL BAHÇESİ

Karanfillerle tutuşan bahçede
Sesin kristal ışıltısıyla soyunurdu
Bir eski düştten arda kalan,
Saatlerimize yelkovan kuşları taşırdı
O ince ve kızıl kumları
Güneşin batmadığı bir ülkeden

Karanfillerle tutuşan bahçede
Denize ulaşan gözlerimizdi
Yıkık bir kıyıyı onaran ak dalgalarla
Ki köpük, birleşen dudaklarımızda
Çağıldayan bir bulut parçasıydı

Sesin bir kristal tınlamasıyla
Çağırırdı en uzak mavilikleri
Rüzgâr şaşırıp dağılırdı saçlarında
Karanfillerle tutuşan bahçede
Örtünmeyi unutturdu zaman

Karanfillerle tutuşan bahçede
Avuçlarımızı ışık parçalarıyla dolduran
Güneş miydi, sevgi mi yoksa gençliğimiz
Yemyeşil yapraklara uzanmış sereserpe
Göğsünde bir kanat çırpınışı.

UZANSAM

Ölümden önce ilkbahar
tozlu yolda rüzgâr
yağmur sarısı gerdanlık
ve senin dumansı bakışların,

Bir kurşun yankılanır içimde
kemiğe dayandığında bıçak
ya.nızlık mı, özlem mi bilmem
bir garip tutkudur
uzansam, tüm gölgeler kaçacak

Uzansam, odama düşecek karanlık...

KASIM SARHOŞLUĞU

Yapraklar
ağaçlarını döküyorlar
saçları bir kadını
bir adam
masaya döküyor duygularını
bardağına döküyor beni içkim

Yoksa böyle değil mi

Kasımdır evet
ağaçlar
döküyorlar yapraklarını
bir kadın
oturmuş karşı pencerede
döküyor sarı saçlarını
kasımda bir adam
alabildiğine sarhoş
aranyor masada duygularını
hani çoktandır yitirdiği

Bense oturmuş onu dinliyorum
kasım ilerlemiş
oldukça gecikmişim eve
hem farkındayım
su katmışlar içkime

Dışarısı kasım
yapraklar
bir ağacı usul usul
döküp bitirdiler
penceredeki kadın
çoktan kapattı perdesini
ve adam
bir vuruşta parçaladı
aynadaki meyhanesini

Bense son sigaramı yakıp
karıştım sokaklara
kasımı, beni
ve yaprakları süpüren
hırçın rüzgâra

Yapraklar bir uzak geceyi
altınla boyamaya gittiler
kadının sarı saçları
bilmem şu anda kimin koynunu süsler
ve kasımdaki adam
sarhoşluğu katık edip içkisine
son soluğunu bir yudumda içer

Bense
yapraksız, kadınsız
ve yalnız
bir akşamı döküp yüreğime
sabaha dek
rüzgârda dolaşacağım
belki gün doğarken
nıhtımda
denizi yalnızlığımınla kirletip
bir martı tutacağım avuçlarımda
kimse bilmeyecek beni

yağmurla çizilen

DERE

Sabahın serinliğinde
uzanıp giden küçük dere
ilkbahar yağmurları geldiğinde
ben nerede olacağım,
sen şimdi çağıldarken
söğütlerin altında
ben şu anda geçmekte olan
su damlası kadar mahzun
hangi ağacın altında yatacağım,

Sen her yağın yağmurla
daha genç
ben her geçen günle
daha yaşlı
gölğem her gece
daha yorgun
daha nereye kadar gideceğim,

Şu karşıkı dağlardandır doğuşun
her gün, her saat, her dakika
benimse ölümüm o dağlardadır belki
belki yarın, belki bugün,

Ya şu boynunu bükmüş duran
çınar ağacı
uzun geceler boyu
konuştuğum bu rüzgâr
ve sen su damlası
kim bilir nerede
ne zaman
buluşuruz.

TÜRKÜ

Kim getirdi bu türküyü
böyle kırgın, yanıbaşına
içime akıyor eriyen kurşun
geceye değen gözüme bakma,

Ölüm usulca konmuş dalıma
(Üç güvercin, beyaz mı beyaz)
benekli rüzgâr yarını sorma
bu son yıldır, belki de son yaz

ÇİÇEKLERİ DÖKÜLEN AĞAÇ

Yalnızım

soğuk bir denizin maviliğinde
içim dışım kupkuru,
kırılıveriyor elimi attığım her şey
tuzla buz oluyor sevgiler
ıssızlaşıyor geçtiğim yollar
gölgem bile korkar oluyor benden.

Kopkoyu bir karanlık
uzanıyor damarlarıma
süzülüyor içime yağmur yüklü bulutlar
çıkamaz sokaklara iniyor gece
içimde bir çocuk, can veriyor sessizce.

Yalnızım

sabahı bekleyen penceremde
kimseler geçmiyor sokağımdan
beynimin içinde bir yerlerde
çiçek açıyor bir ağaç
çiçekler dökülüveriyor yere.

Çıkamaz sokaklara iniyor gece
kentin kirli duvarlarına
dilsiz kaldırımlara,
içimde bir çocuk
içimde ürperen deniz
içimde dinmeyen acım

Ben

çiçekleri dökülen bir ağacım.

YARIM KALAN

Yalnız çocukluklar düşünüyorum
büyüyor ardımda mavi sabahlar
aydınlığın karanlığa döndüğü yerde
yorgun geceyarıları sıralanıyor,

Yarım bir şarkıyı tekbaşına
olası mı tamamlamak
içimize yüklediğimiz yalnızlık
yarım çocukluğumuzdan beri.

YAĞMURLA ÇİZİLEN

Bir resmi çizer gibi
hafif dokunuşlarla yağmur
iniyor sokağın tozlu kargaşasına
içimde sendeleyem çirpinişlerle
sürüklenen bir gemi
arıyor rüzgârda yitik
limanların sesini
bir resmi çizer gibi yağmur
çiziyor bir hançerin ucuyla
akşamın buruşan gölgesini

SALI

Siz hiç böyle bir gökyüzü gördünüz mü
ben görmemiştim
sarı bir yağmur düşüyor caddelere
tozarcasına
bir salı usulcacık damlıyor
balkondaki kafesten
siz hiç böyle bir salı gördünüz mü

Çay içiyorum
gümüş bir bardaktan
içim ısınveriyor sevginle,
gökyüzünde ağır kanatlı bulutlar
ve yalnızca uçan bir kuş var

Böyle bir günde tek başına
kristal sessizliğiyle
geçiyor zaman
siz hiç zamanı gördünüz mü

Sigaramın dumanı halka halka
kalemim gölge olmuş elimde
başucumdaki ışık sönüveriyor birden
böyle bir aydınlık gördünüz mü

Odanın sessizliğine uzanıp
alacakaranlığı gözlüyorum
alışılmadık şeyler oluyor bugün
hem değişik hem aynı
gökyüzünü özlüyorum

Böyle yağmura bulanmış
rüzgârda titreyen bir salı
siz hiç böyle bir salı gördünüz mü

GEZİNTİ

Yürüyorum, sessiz limanların
gölgeli karanlığında
içimde tutsak bir göçmen yalnızlığı,
bir eski zaman şarkısı
yürüyor yanıbaşımda ben durdukça
liman
sönük çayhane masalarında
son buluyor,

Yürüyorum, sessiz ışıklara
döndükçe gökyüzü
yanıp söndükçe karanlık
uzakta gecenin afişleri sökülüyor
karanlık rıhtımlar boyunca yürüyorum
yıldızlar gökyüzüne dökülüyor,

Yürüyorum, esmer limanların
demir atmış karanlığında
ağır bir korku usulca çıkıyor
sessizliğin basamaklarını
soyunuyor yukarda
bir kentin son ışıkları
hazırlıksız ölümler on ikiyi çalıyor.

UZAKTAKALAN

Yalnızlık gittiğin yoldan gelir

Oktay Rifat

Elveda gençliğim, bir daha buluşur muyuz
Zaman nehirleri karanlık denizlere akıyor
Gittiğin yoldan geliyor ölüm

Elveda gençliğim, dargın değilim sana
Bu rezil, bu kirli, bu acımasız dünyada
İçimde bir sen tertemiz kaldın

Anılar giderek daha uzak
Ölüm giderek yakın

ÖLÜNCE

Bahara gömün beni
açan ilk çiçeğin soluğuna
suda yansıyan ilk ışığa
savurun gölgemi,

Bir ezgiye gömün beni
çalınsın dursun kederim
rüzgâra salın beni
bitmesin yolculuğum,

Bir damlaya gömün beni
dönedursun altımda evren
bir dizeye gömün beni
eller farketmeden.

NOKTÜRN

Geçmişin buruk aydınlığından
yarı beline kadar eğilmiş
sudaki resmine bakan
beyaz çocuk,
ölüm öyle uzak ki sana.

Serilecek dokunsan
ayağına dallar
ve güneşi tepelere kovalayan rüzgâr
Tarancı'nın bir dizesi olur
aramızda dalgalanan uzaklık
bir Noktürn olur
yalnızlığımı ören karanlık.

KENDİNİ ARAYAN ŞİİRLER

I

En güzel şiirlerimi ben
büyük yalnızlıklarımda aradım
(imgelerin kızkardeşi sessizlik)

Ve yalnızlığımın yüce dostu rüzgâr
her gece bana ne fısıldar
her gece bir başka dilden
ağaçlardan, sokaklardan ve
çırpınan topraktan
denizi ağır dalgalarla yoran

Sarhoş kayalıklarda bilinçsizce
gezinen o uzak geminin
yorgun ışıltısı
nereye gider böyle her gece
ağır bulutları yüklenmiş gibi
uçan martı
rüzgârın dilinden
anlar mı

Belki susuzluğumdur
belki yalnızlığım, belki de
bir damla şarap diye
içtiğim kanım
çözemediğim bu dil
bir bıçak gibi işliyorsa kalbime
ve ben her gece
onu dinleyip ağlıyorsam

Ve yazmayıp
ve yazıp da çizdiğim onca dize
eski bir tableti çözercesine
ve çiviyle kazırcasına o harfleri
yüreğime

II

Zehirli tohumlar atılmış
yanıbaşına s. nki
içimde bir uzun ayrılık
yalnızlığın saksılarında bitiveren
ve bir yara gibi kanayan
bu sonsuz bekleyiş
kıyısını yitirmiş dalgalarcasına şaşkın

Gideceğim nereye
gerekiyorsa gitmek
asi gölgemi peşimden sürükleyerek
ve suyun toprağı ıslatmadığı
ve ateşin elimi yakmadığı
o uzak gecede
sarıp gölgemi bir damla gökyüzüne
yağmuru sokaklara salacağım

Tüm dizeleri aralayıp
bakınca pencereme
gölgelere iplerle bağlanmış imgelerin
bulutlara tırmanışını görüyorum
görüyorum bir huysuz kafiyenin
cama vuran sesini
rüzgârın yapraklarına takılmış
uçuşan sessizliği
ben uzandıkça yok olan
ben su verdikçe solan
o kaçak şiiri
biliyorum
ben o şiiri istiyorum

AKINTIYA KARŞI

Bir karşı kıyıda
seslenir gibi
zaman
yalnızlığın tabutunu
çakıyor

Suyun mermer kurnasında
yıkanan
bir eski çocuk yüzü
bana mı bakıyor

Bir resim çizilmiş
sanki nereye gitsem
bulutlar beni izliyor

Suda yıkanan salkımsöğüt
salkımsöğütlerde
yıkanan rüzgâr,
yapraklar
ağaçların ardında ne gizliyor

Bir karşı kıyıda
bir çocuk beni çağırıyor
ben
o kıyıya yüzemem

AĞUSTOS DEHLİZLERİ

Birinci Basım: Çizgi Yayıncılık, 1985

İkinci Basım: Cem Yayınevi, 1987

Üçüncü Basım: Era Yayıncılık, 1995

gitmek

GİTMEK

Gitmek çoğu zaman gitmemektir, ayışığında rüzgâr
Daha yola çıkmadan bulur bizi ayakizlerimiz
Bazen bir kadın biçimindedir, bazen ağlayan bir çocuk
Derin kökleriyle bir ağaçtır gitmek ve içimde dizboyu kar.

Uzakta, küle dönüşen yollarından geçtim kayalıkların
Küif tutmuş ağaçların arasından sarı ve dikenli...
Sen! çatal kuyruklu acemi şeytan
Bir gece ansızın uykuma girdin
Delindi isteğin atlas çadırı, delindi zaman.

Oradan döküldü gördüm ince bir kayıkla dolaşan ışık
Daldırıp çektiğimiz derin bir kuyudan delinmiş avuçlarımızla
Yırtılan su ve ateş duygusu: sen sıcaklığını yitiren küil
Yalnızlığı kollarımın, şimdi bütün saatler kırık.

Demirle dövülmüş gibi bütün kapılarda
Lacivert gözlerini açınca gece, uykunun süzüldüğü
Cam çerçevesi altın köşeli yalnızlık, orada kulelerde
Yıldızlardan haber veren büyücü. Diyor ki:

“Git, yürü ağaçlar arasından, süt veren kadınların
Sesleri durduramaz artık seni ağlayan çocukların...”
Yeşilin kırık ucu, ışıkla giydirilmiş tapınak duygusu
Bir kartalın gölgesinde asi ve geçilmez
Sessizliğin dört kollu mabudu: zamandan artakalan resim.

Koştum kayalıklar üstünden kaç güneş
Doldurup kollarını tuzlu sularla
Geniş güvertelerini yıkadılar gövdemin
Harflerin derin geçitlerinden çıkınca
Bu ışığa boğulmuş bahçe
Yağmurun ağaçlarda oyduğu heykel.

Damarlarımda bütün bir gün işte
Rüzgârla soyulmuş gibi tepelerin örtüsü
Toprağın topraktan ayrılışı, kemiğin kemikten
Kısılmış gözlerimde titreyen alevleri
Ve uzakta denizin hiç durmadan köpüklenişi.

Orada durdum kıyısında, eski bir seccade gibi solgun
Ve sararmış bakışlarımla duyduğum neydi?
Yıkılmış kulelerin ardında açılmış kollarıyla
Seslerin yeldeğirmeni,

Kara damarlı mermer! bütün isteklerin gömüldüğü
Bir ağaç köklerinden ve ayışığından başka nedir ki?

HER GÜN BU SAATLERDE

Dağ yıkılmıştır ve kar
nice çocuğun göğsünde kara
bir leke gibi birikmektedir.

Yalnız ve yanlış sorularıdır ömrümüzün
kayıp rüzgârların savurduğu bir çocuk
her gün bu saatlerde
her yüreğe bir şiir
elişi önlüklerde kapkara
işlenmiştir.

Mahçup insanlarız
ki yanıtları hiç ilgilendirmez bizi yasaların
yanlış sorulmuş sorulardır
her gün bu saatlerde
bir şairin yüreğini yakar
elleri koparılmış rüzgârların
dokunamadığı yapraklar.

Kim toplar onları? her gün bu saatlerde
karanlık bir ırmak gibidir sevgi
kar asırlardır yağmamışcasına yağar
ve örter bütün izleri.

Çıplak bakışlı günler!
siyah sedef donanmasıyla
pusulası tersine dönmüş kambur gemiciler!
ben çok uzak kıyılardan topladım bu çok kızıl kumları.

Dünya bütün camlarını kapatmış görüyorum
bir kuşun şimdi dışarda kalmış ötüşi.

UNUTUŞ

Bulutsuz yağmur geceleri, avluda ayak sesleri
Suyun sıyrılmış derisinde sarı leopar lekeleri
Tozun uğultusu bu, gözlerimizde yaőaran damla
Ağacın biyüsünden kaç, kaç uzaklara.

Ben hiç bilmezdim, şimdi eskidim
Yükselen sessizliğinde taşların
Düőüőün sızlayan etinde ve acırken ellerim
Derinin unutuőuymuş kapanan yara.

KIŞ MASALI

Bu kış yeni düş tünelleri açacağız yalnızlığa
Ve biraz daha derine gömeceğiz yüzümüzü
Eski bir define avcısı yeni adalara çıkacak
Yeni korsanlarla donanacak nehirler.

Kış uykusu, ağır ve uzundur gece
Bazen kar yağar, bazen bir çocuğun
Açık kalmış kitabından fırlar sessizce
Bir masal padişahı, üç turunç, bilmece.

Kış sayıklamaları, düş ve gerçek
Kim padişah, kim korsan, kim çocuk?
Bu kış yeni tüneller açıp gömüleceğiz
Kar üstümüzü örtecek.

Bu nasıl gemi ki korkar ağacından
Eski bir define avcısı... aslında korsan.

GECE ESİNLERİ

Gece bize lacivert bir parmak gösterir,

Orada yüzler uğultulu ve serin
bir bekleyişle sarsılır
Sen onu sarmalarsın
ayak uçları dışarda kalır.

Acemi cellat! kelle yerine
parmak uçuran adam.
Ama kimbilir nerde?
bu tarçın kokulu yalnızlık
sevişir baldıranla.

Bir kalyon sessizce körfeze girer
Yabanıl güller, ay ve sarmaşık
sarıncı sarmalanır tüllere.

Sonra rüzgâr çocuk defterimizi kapatır
Anılar ve hesaplaşmalarla kalır ömrümüz
Bir bir kırılır camları yüksek kulelerin
Daha ilk dalgada parçalanır gemimiz.

Gece bize lacivert bir parmak gösterir,

Orada oğlak sütüyle beslenir akrep
Orada şafak burçların ardında eskir
Orada çifte minareye çekilmiştir karanlık
Ve orada bir çocuk
Ahşap şekiller verir
Ayışığında çürüyen etine.

Acemi âşık! üzümleri tane
tane yiyişinden belli
Daldığı esir pazarında
bir bedevi tutkusuyla harem kuran yalnızlık
nasıl sevişir baldıranla?

Ah şimdi sütlerle birlikte kesilir alnım
Gece beni gösterir
(Yıkanırken düş kuran zaman)
Güllerin ardında ay ve tüm çiçeklerin adı:
Beni unut
Acemi gece! acemi korsan!
karaya vurunca haydut.

Gece bütün parmaklarıyla yalnızlığı gösterir
ve dutların altında uyuyan çocuk
çürür ağır ağır ayışığıyla.

AĞUSTOS DEHLİZLERİ

Ağustos dehlizleri, şaraba katılan su
Bir gölge gibi geçtik elinin avlusundan
Ve alnımızda güneş, depremleri anımsatan gözlerin
İpince bir yağmurla soyununca
Bu gürültü, bu ışık, bu ansız uyanış
Öğle sıcağında usul usul damlayan gün
İki el çırpışı arasında
Sıkışır kalır gözkapaklarımıza.

Bir uzak denizdir konuştuğumuz
Bir dalga nasıl gelip vurursa ayaklarına
İşte öyle bir dehlizdir çıkınca geniş bir ağustos
Sen ormana doğru yürürsün
Durduğun yerde biter gün.

Sözelimi gözkapaklarındır, açıldığı yerde
Bir perde
Ansızın iner ve biter oyunculuğumuz
Tut ki hiç başlanmamış bir gündür
Hiç yaşanmamış umutlardır yoksul gecelerimizde
Bir çan sessizliğidir böler karanlığı
Ardında bir ilkçağ kalesi usulca çöker.

Ağır vuruşlarla titriyor Şimdi bütün yapı
Düşüyor kanatları atımın, kapılar yıkılıyor
Zaman uzun boyunlu bir düş
Bir kum serpintisine çarpıp döndükçe bakışlarım
Bir camın ardındadır Şimdi bu rahvan yürüyüŐ
Bu esir kervanı, ince ve uzun
Ayakları tozlu bir dehlizden.

Ağustos dehlizleri, çelik ve pas kokusu
Kim ölçebilir Şarabın tortusunu
Ve nasıl çoğaltılabilir yalnızlık
Akşamın parmaklıklarında bu kuş sürüsü
Kimbilir hangi geceyi örtmeye gidecektir.

Böyle biriktirip biriktirip atma içini
Çocuksun karanlık aldatır seni
Gözlerini al sonra unut sesini
Bir sokağın koynunda
Bir anın sarhoŐluđunda

Kırmızı bir gülüŐtür Ağustos.

KAPI

Nice çaldığım bu ceviz kapıların
ardında gözlerim
bir sarı sonsuzluğa uzanır
Kirli merdivenleri her çıkışta
nedir eksilen günbatımlarından?

Güneş akasya renkli denizlerin içinden doğrulur
ve bir kanarya ilişirmiştir göğsüne o
Kızıl pırıltılarıyla en uzak orduları çağırır
Kar tutmuş parmaklarıyla ovuşturduğu
camların içine kokusu siner.

Nice çaldığım bu ceviz kapıların
meğer kaplamalarıymış, dökülür
ve yalnızca bir iskelet
toplar geride kalan kemiklerini.

Atalarının mezarlarını kazır ince parmaklarıyla
ve pişmiş topraktan tutsaklığın kanını içer
lanet ve erince ulaşır
Ardında gözkapaklarım donanır sarı bir ışıkla
Kirli merdivenleri her inişte
yukarlarda bir kapı kapanır.

Sonra usulca o çıkagelir
kan ve çamurun içinden
dudaklarında çelebi kıvrımı ermişliğin
Güneş akasyaların içinden yükselir
kaval kemiğinden iskeletin
Öter göğsüne iliştiirdiği kanarya
ve bütün bülbüller susar.

MERMERİN DOĞUSU

Elmas, soyunup kendi pırlırtısını çizer geceye
Bir geyiğin boynuzlarıyla yırtılmış o karanlık perdeye
Düşünce kan, mermere yapışır tortu ve sessiz
Bir çığlığı andıran gözlerinde canlanır zaman,
Milât! iri kuş resimleri dökülmüş dallarından.

İpeğin şarkısı bu, kentin dar sokaklarını dolduran hüznün
Asılı kalmış gibi örülen, karanlığın ortasına ve boşaltıp bütün
Yalnızlıkları... susuz çöl gecelerine açılan kapı
Şimdi şuracıkta ölen ve yeniden dirilen zaman.

Ben mermerin doğusuna gittim. Orada büyük tapınakların
Çıplak bedenleriyle seviştim, o sıcak otların arasında
Ölümün gizli pınarlarıyla beslenen. Bir yeraltı
Bir mağra şehveti. Zamanı tüketen aynalarda,
İnce tabakalarını gördüm gövdemin
Ve dağılan pullarını, korkuyla uçuşan rüzgârda.

Ben mermerin doğusuna gittim. Orada eski bir
Suriyeli tacirin Çin'den getirdiği baharat, misk ve tarçın
Kenevir, afyon ve bir Hintli kadının siyah
Gözlerini andıran ipek yollarının
Kesiştiği o uzak ülkede ölmek için.

Ağır atlaslar, diba, nakış, suya işlenen sim
Harami geşitlerinde pusuya yatmış isim
Savaşlar, lmler, zenginlik ve talan
Gecenin bulutları dağılınca dumansı
Ve yeşil sarıklı bir peygambere benzeyen zaman.

Elmas! eviriyorum işte sayfalarını
Uzakta, ağır yriiyen bir kervanın geceye çıkan adımları
Yahudiler korosu, Nil'in karanlık suları
İsa'yı gösteren el, eski bir korsan şarkısı
Mesnevi'den ardakalan yitik bir hzin,
Doğu'nun tarihi: zenginlik ve talan
Milât! iri kuş resimleri dökülmüş dallarından.

İpeğin şarkısı bu, kendini solduran ışık
Ayın laneti, şimdi bütün tepelerde
Ve vadinin derin yamaçlarında
Suyun öpüşen sesi, kayalıklarla.

Sen ey kente doğru koşturan atlı! ışıklara, yalancı ışıklara...
Cesaretin, kırılğan bir billura benzeyen penceresinden geç
Ve dn git kendi karanlığına.

HARABELERDE

rüzgârın sarardığı ve sokakların
ince ve uzun bir çığlığa dönüştüğü bu sabah vakti
sıyrılmış toprağın altında o çatlamış taşların
gölgeli alnına koyduğun ellerinle, kalbim!
sen neyi arıyorsun?

sabahları, kimsenin uyumadan uyandığı saat
büyük ağaç gölgeleri altında alnıma çizilen kıyı
bir dantel sessizliği, avuçlarımda atıyorsun
sanki her Şey deniz basmış bir bahçeye kapanmış
lastik sesleri, duman ve ıslak çığlığı sokakların

bir viraja giriyorsun uzaktan, ah! yol bitecek
'A' direnen kemerleri yıkılan duvarların
ardında bir kapı. giriyoruz (nereye?) her Şey deniz
bir maden kadar derin ve uğultulu
adlarımızı haykırıyor haykırıyoruz

sus! yankısız bir çığlığın acısı ilerliyor tenimde
gözlerini grtiyorum bir an, sonra bir an, gözlerin çekik
bir sütun başı devrilmiş ve yıkılmış tapınak
mermerin oyulduğu ve dantele dönüştüğü. bak!
sen hep bu taşları mı aramıştın?
gökyüzünün kızıl ışıkları altında
zamanın yorgun atlarının dinlendiği

bir sütun başı, yıkılmış tapınak, köpüren mermer
taşların çatlaklarında uçuşan nal sesleri
eski ve bilge yalnızlığı zamanın...

kalbim, in göğsümden artık, sen!
o atlarla yarışamazsın

DAĞ

dağ yamaçlarında dolaştık bütün bir gün
kartallar, bir sözün geniş kanatlı renkleri
mavinin derin uçurumları, grinin yeşille kaynaştığı, dün
dağılan dudaklarında çiçek tozları. susmak
karla örtülü bir ovanın altına uzanmış
ve serin bir gülümseyişle ağaçları sarsan yel

harflerin derin vadilerini dolaştı güz
v'lerin ağır bulutlarla kapandığı
siyah bir akıntı gibi damarlarımda,
's' bir tren yoludur dağın kalbini deler
o'ların ve ö'lerin karanlık dehlizinde

dağ yamaçlarında dolaştık bütün bir gün
harflerin tuzağında ve bütün renklerin. dün
sözcüklerin karla örtüldüğü ovalarda yitik
dağın soğuyan iskeleti, etle kaplanan kemik

cem gibi

CEM GİBİ

Mehmet Müfit'e

Gün soldu, eteklerinde kızıl pırıltılarla damlarken su
Gecenin yenik bahçesinde dolaştım, sarı bir yağmurdu
Bitip tükenmeyen kayalıkların ortasında mahsur
İçimde titrerken anılar ve kaçışın bakır kokusu
Çocukluğum bir taht odası, Bursa'da yenik sultanlığım
Bütün kapılar kapanmış, bütün kapılar sur
Döndüm, ardımda yansıyan o büyük aynayı gördüm
Varlığın ve hiçliğin kaynaştığı, göçebe yağmur.

Gün soldu, eteklerinde kızıl pırıltılarla damlarken su
Vardığımda yoktu bütün kapılar. İskele, günbatımı
Rodos'a doğru batık tekneler. Kadırgamın şişmiş
Tahtalarında çırpınan rüzgârı
Duydum, yüzümün büyük sularına çizilen.

Ta orada yüksek dağlar, bu dik ve acılı yol
Bir at kişnemesi, yağız gül kokusu
Çökmüş tapınakların altında gizli geçitler
Ve küflü mahzenlerinde taşlaşmış ölümler korosu
Giden kim? bu ilkyaz şafağında yolcu edilen habersiz
Beyaz kefenlerine bürünmüş yürüyen bakirelerle.

Birden şimşek! ve göründü ve yokoldu kapılar
Yenilgi ve acı, kaçış ve sürgün. Zamanın yitik
Aynasında tüterken yalnızlığın bakır kokusu
Alnıma dövülmüş bu ilenç, bu belirsiz yolculuk
Duydum etime değişini bin kızgın demirin
Karanlık mazgallarından sarkan gövdemin...
Bir ilkyaz şafağında kurban edilmişliğim.

Birden yağmur! ve yüzümün yarısı akıp gider
Benim gözlerim yok, kurşun! sıcak ve ağdalı yüzgörümlüğüm
İssiz oyuklarında derin uğultularıyla rüzgâr
Gözlerimin ıssız oyuklarında... Sıra kimde?
Batık teknemin suya gömülmüş ahşap direklerinde
Asılmış tüm yolcularım. Celal'im! Sinan'ım!
Bu deniz nereye gider, bir biz kaldık
Ve yağmur tüm kapıları siler.

Ben Cem, daha dün yarım imparatorum
Kestirdiğim paralarda soldu vücudum
Öldüm binlerce ölümle, kıyıya vuran cesedime baktım
Yağlı organlar bağlayıp boynuma (iskele, günbatımı
Rodos'a doğru batık tekneler) yürüdüm, artık
Bana bu dünyada yer yok
Ne saray, ne köşk; ne rütbe, ne taht
Ağabey el ver yanına geleyim
Al beni, sonra istersen boğdur
Bir yanım zifiri karanlık, bir yanım... birden yağmur!

Günler bir ormanın sessiz çığlığına gömüldü
Kendi içine düşen dipsiz kuyulara. Cesaret:
Gözbebeklerimin içindeki karanlık ülke
Perili... ve hiç varılmayacak.

Gün soldu, eteklerinde kızıl pırıltılarla damlarken su
Bir at kişnemesi, yağız gül kokusu
Vardığımda yoktu bütün kapılar.
Ben yitik zamanın altında kaldım
Silindi kapılar ben dışarda kaldım
Bu soğuk, bu kimsesiz karanlıkta
Yalnızım, ellerimden başka yok fenerim.

TARIK NEREDE?

Onlar gemileriyle birlikte yandılar, kasımdı
Ağaçların kedere durduğu o yalnız akşamüstü
Ben en ufak bir tedirginlik bile duymadan
Geçmişe olan borçlarımı ödemek için
Bir ağacın size bakmayan yüzünden
Ellerimi alınma koyup ağladım.

Onlar gemileriyle birlikte yandılar ben kaçtım
Kasımdı. Havada ağır bulutlar vardı
İki çizgi çizilmişti gözlerime ve onların
Arasında denizin o bitip tükenmeyen çağrısı
Çatırdayan tahtalar, yırtılan yelken, eriyen metal
Eriyen çıgıkları güneşin ve tutuşan gemicilerin.

Eriyen neydi? ruhlarımız. Akşamın bakışlarından uzakta
Mermere dönüşünü duydum o kızıl mermerin
Ve köpüklerin, birer birer işlenişini kumsala,
Avuçlarımda hızlı soluyuşu korkak kalbimin
Bacaklarım bir tayın son şahlanışı
Geç kalmış gözlerimde ufuk çizgisi. Ölen kim? görmedim.

Şimdi o kaçışın bütün dönuşlerin
Başlangıcı olduğunu biliyorum
Avuçlarımda kızgın ateşini duyuyorum
Bir köpeğin arayışını umutsuz gözleriyle
Kumsal boyunca dizilmiş kum tanelerini
Ve değişen yerini, ayak izlerinin.

Uzun yıllar sonra karaya çıktığım yere döndüm
Bir ben ölmüştüm, demek ki onlar sağdı
Gemiler yanmış bir ben sönmüştüm
Bir haçerin çekilen ışıltısıydı gece

İşte yalnızlığın sustuğu an, göğsüme saplanan ok
Koşum burçların ardına, yıkık çadırlarına
Çökmüş omuzlarına erdemin
Uzakta iskeletler, ardıç kuşları, boz orman
Ve yitirdiğimi sandığım saflık, şimdi vahşi
Bir tenin soluk soluğa taşlara işlenişi.

Onlar gemilerini yakıp geçtiler, kimisi öldü
Denizin kıpırdanışını gördüm, kıyıları uzak, yalnızlık çöldü
Gençliğim! karşılığında bir tek kayık
Al beni yanma, beni yanma al Tarık!

ANIMSAMA

Her şiir biraz yalanla başlar
Ve her şiir biraz ölümdür.
İşte bir bir sürüyorum taşlarımı
Ne kaldıysa cebimde
Ve en son askerim ölene dek
Hiçbir savaş yitirilmemiştir.

Size hiç bakılmamış aynalar getirebilirim
Alır ardınıza bakarsınız çünkü hep dönüktür sırtınız
Sen geceyi alnında soğutan gülünç ve zavallı insan
Bırak lambaların yalancı aydınlığını
Şimdi hangi kapıyı açsan
Orada ölüm
Kandilsiz bir ruh gibi beklemektedir.

Orada durdum
Ve eğip başımı dizlerine dokundum
Başım bir kış kadar ağır
Baktım ki her yanda taş
Ve yalnızca taş var
(Dizlerin başımı vurmak için bir taş duvar)
Unutma, her şiir biraz yalanla başlar
Ve zaten
Bir mezar taşından başka nedir ki ölü?

Olmadık intiharlar taşıyoruz cebimizde
Elimizde gülünç ve acıklı bir kahraman sureti
Çalınmış, açılmış ve kapanmış kapılar çalıyoruz
Saatlerimizi hep yanlış saatlere ayarlıyoruz
(İşte bu yüzden
Aramızda hep kelepçesiz dolaşır caniler)

İşte iki adım daha atıyorum
Artık söylenecek hiçbir sözüüm kalmadı dilimde
(Ne de size verecek elyazması bir uygarlığın
Gizli saraylarından bugüne kalmış bir parça bakır)
İçimde kar yüklü geçit vermez anılar
Ve her şiir biraz ölüm
Bir bir çekilip gidince dostlar.

Her şiir biraz yalanla başlar
Varlığın ve yokluğun ikiz yalnızlığında...

Hey sen!
Her oyuna yedek soyunan zavallı insan
Uygun adımla yürüyüp
Aykırı düşler kurmayı bırak
Çık artık sıradan.

BİR KENTİN İÇERDEN GÖRÜNÜŞÜ

Kıpırtısız bir ırmak gibi kent kendi karanlık sularına akıyor
Denize doğru iniyorum dar sokaktan, başımda yağmur
Issız bir ağaç dibinde dinleniyorum, derisi soyulmuş
eski günlerin ardında soluk gülümseyişleriyle
aldatılmış seslerin karanlık ordusu
Kalın kürklerine bürünmüş eşkiyalar, dağlardan
akan kurt sürüsü, karlı ovalardan sürgün
kentnin karanlık sularında boğulmak için.

Şu anda biliyorum, birileri birilerinin hayatından çıkıyor
Birileri birilerinin hayatına giriyor, yorgun ve paslı
gözlerini görüyorum, geceye uzanan ellerini
Denize inen dar sokakta yağmur kimleri
kimlerin uzak yollarına sürüklüyor.

Yalnız gece trenlerine biniyor şimdi uzak gözlerim
Yağmurda titreşen gar lambalarıyla büyüyen gölgelerin
Kimlerden ne kaçırırcasına telaşla koşuşan
seslerin ardında büyük bir hiçlik, terkolunuş ve kederin
sıcak yağmuru bu, dudaklarıma yağın, sokaklara, gar lambalarına
rıhtıma her akşam yorgun umutlar boşaltan yolcu vapurlarına
tersaneye, ışıkları sönmük son vardiyalara
aşka ve kedere yağın, kemiren yalnızlıkları.

Kıpırtısız bir ırmak gibi kent kendi karanlık sularına akıyor
Biliyorum, Şu anda bir tren en olmadık
düşlerle yüklenmiş geceye açılıyor
Geceye ve yıldızların karanlık ülkesine açılıyor bir gemi
Her an her yerde birileri birilerinden ayrılıyor
Her an her yerde birileri birilerine kavuşuyor
Usulca soluk alıyor... veriyor bütün yollar.

İşte yalnızlar ordusunun atsız pehlivanları
Karanlığa serilmiş seccade, kıblesi kırık saat
Hepsi solgun bir aynanın dipsiz derinliğinde
Dağlardan akan kurt sürüsü, karlı ovalardan sürgün
zil sesleri, kumanya, son vardiyadan süzülen ölüm
Her Şey büyük bir telaşla kente doğru koşuyor
kentin karanlık sularında boğulmak için.

ŞAVK

toprak testilerde gün
eridi ağır bir yalnızlıkla, kızıl
atlıları sürgün
edilmiş bir ilkçağ yorgunluğu

balkondaki saksılara dökülünce güneş
yağmuru ıslak camlara hapseden kim?
açıverin kanatlarını
pencere, kapı, ne varsa
taşsın odama nisan
hüzün! nasıl da ezberledik adını
ve sığındık ardına onca zaman

toprak testilerde gün
ve bir kırlangıç kanadıdır göğsümde o
sen benim en çılgın düşümsün
bu kalabalık sokak, bu geniş okyanus
oynaşp durdukça camlarımda

BİR GÜZDEN AĞIR ADIMLARLA

işte, bir güzden ağır adımlarla iniyoruz
hüznün ovalarını bırakarak ardımızda
yüreğimizin en olmadık köşelerinden, yani
silkinip tozlarımızdan
hayatın yeşil gözlü kısracağına biniyoruz

toprağın gurbeti dindi, yağmur ne zaman?
iklim çoktan savurdu kehribar hırkasını
ve suyu tutsak alan kış, eridi ağır ve aksak
bir yaza dönüşürken gün

işte, hep birlikte denize doğru yürütüyoruz
orada sedef kakmalı güneş, gözleri yelken
ve bakışları rüzgâr olan gençliğim
bana bir ağacın özgürlüğünü
ve bir ormanın kardeşliğini anlat

gölgesi yüzüme vurmuş nasıl da bir evin
gençliğim! sen orası mısın?
karıncaların binlerce uğultusundan uzak
o karanlık bahçeye düşeli beri ben
öğrendim yalnızlığın bütün gizlerini

şimdi sıra, yaşamı yeniden öğrenmeye geldi
demek ki ölüm, yüreğimizde eski bir yara
kızgın demirin ardında soluk bir iz
ve madem ki yalnızlık kendi içine sürgün edilmiş

işte, bir güzden ağır adımlarla iniyorum
hüznün ovalarını bırakarak ardımda...

ey su içmeye eğilip de yüzünü gören zaman
seyrelmiş yelesinde binlerce kuşku uçuran at!
al beni sırtına, gecenin köpüğüne uzan
günlerin beyaz kumsalına at

ÖLÜ GÜVERCİN YÜKLÜ GEMİLER

Bu iskeleye, ölü güvercin sürüleri
 Taşıyan gemiler yanaşmaz
 Bu iskeleye düşmez gölgesi
 Eylül'de ayrılan sevgililerin,
 Gece yanağından çaldığında ayı
 Göğsünü aç
 Beyaz bir hançer gibi çekilsin elim.

Sana en uslu öykülerin
 Ayrıntılarını anlatacağım
 Harflerin bir bir yerini değiştirdiği
 O uzak öykülerin
 Hani nasıl başlayıp
 Nasıl bittiğini bildiğimiz
 Ama yine de doyamadığımız bir türlü dinlemeye
 Belki bir gün
 Belki bir gün
 Her öykü kendi sonunu yazar diye.

Dinle, gecenin kaç adım ötesinde
 Ölü tabutları suya bırakır bir el
 Bir el zambaklar diker bahçesine
 Her mevsim onları toplasın diye rüzgâr,
 Düşlerimizin ilkyazıdır, açılır bir bir bulutlar
 Açılır masal bahçeleri
 Ki orada öyküler hep mutlu biter
 Ve batar gecenin karanlık sularında
 Ölü güvercin yüklü gemiler.

Susma artık ne olur, söylenecek ne varsa söyle
 Bilir misin, karanlık suları
 Karanlık sular yutar
 Sen yaralı bir at gibisin vahşi ve uysal
 Kolayca dizginlenen, düşman biniciye.

Ölü güvercinler taşıyan
 Gemiler yanaşmaz bu iskeleye.

yağmur saatleri

YAĞMUR SAATLERİ

Bütün bir gün yağmuru durduramadık
Zaman, senin gülüşünün kumral kıvrımlarında
Uçuk, mavi bir kuştur
Limon küfüne bulanmış saçlarımda dolaşan.

Tam orada duruyorsun şimdi esmersin
Güneş nasıl da yakışmış saçlarına
Kollarında derin bir vadinin uçuşum serinliği
Yüzüme vuran rüzgâr senin gözlerinden.

Uzakta, saatlerin sürgüne gittiği o ıssız tepelerde
Akşamın tezgâhında dokunan bu balrengi sessizlik
Senin en güzel giysilerin, tenin, yabanıl çıplaklığın
Atların kızgın baldırlarından döktüğüm bu şiir.

Uzan kollarıma, yeşil ol, uyan saflığından
Sana en uyumlu yalnızlığı öğreteceğim
Ormanın yağmura özlemi, hırçın ve vahşi çığlıkları
Bir yılanın soktuğu yaradan dökülen pul pul.

Bütün bir gün yağmur, direnen camlarımızda
Uzayan güneşi kızgın gölgelerimizin
İpeğin ipeğe sürtünüşi, kınına giren kılıç
Bir savaşın sonunda dağılmış, yorgun,

Süvaridir döner yuvasına.

VIŞNE ZAMANI

Vişne zamanı, dallara çık
Esrimiş ve eskimiş günleri fırlat
Yanaklarında bir yılanın
Soğuyan ve ürperen tadı.

Kayalık, kırık saati gecenin
Hiçbir yerin gösterilmediği o mavi atlasta
Hangi su akıtabilir seni
Bu Nil rengine bulanmış saçlarınla
Kurumuş denizlerime hangi ırmak?

Bu kumun geldiği kayayı nasıl bulmalı
Denize dön, o batık teknelerin
Tozuna bulanmış sararan tüylerinle
Kurumuş dudaklarıma uzat ellerini.

Vişne zamanı, bahçeler, dikenli yalnızlık
Git, git, bulut ol, tepenin ardında sonsuz genişlik
Dağların ayak izleri, ovada ardıç sürüsü
Senin derin gözlerinden çekilen kum ve çakıl.

Kayalık, kırık saati gecenin
Şimdi bütün haritalarda, yırtık...

FORSA

Gözlerine bakardım ve orada
Binlerce gemiden artık dalgaların
Uzak denizlere doğru çözülüşünü görürdüm.

Kıyı çakıl taşlarının bittiği yerde başlardı
Eski korsan iskeletlerinin uğuldadığı loş mağaralarda
Kazanılmış ve yitirilmiş onca hazinelerden sonra
Gözlerin, sert rüzgârlardan korunmuş bir limandı bana.

Ben sana bakardım, yani denize, o güvenli sulardan
Her gün bir gemi halatlarını toplayıp uzak seferlere çıkardı
Ben onlara bakardım yani gözlerine
Gözlerin gidilmemiş denizler kadar kıskanç ve uzaktı.

Her gün çıkılmamış seferlerden dönerdim
Her gün gemiler dönerdi tuzlu ufuklardan
Her gün sabırsız ayaklarımla kıyıya inerdim
Bir gün güvenli suları terkedip açılmak uzaklara...

Gözlerindeki o uzak denizlerde bir göçmen olan ruhum
Şimdi hangi gemilerde forsa ve sürgün hangi aşklara.

YAĞMUR SONRASI

Seninle karanlık düşler kuracaktık, şimdi nerdesin
Bu bembeyaz ağaçların altında ne çok bekledim
Yağmur sonrası... camları buğulu bahçe
Buraya sanki hiç değmemiş elin.

Ellerin bırak gezinsin alnımda
Sen ağaçlarla soyun çıkar güz giysilerini
Islak saçlarınla sonra eğil üstüme
Yaz bütün esmerliğiyle taşsın göğüslerinden.

Ay doğarken bu son gecemiz
Birazdan sarı ve sıcak bir yolculuğa düşecek saatler
Bu bahçe sonra bu sokak kalkıp gidecek
Ve alnımda gezinen elin usulca eriyecek.

Bu son gecemiz yeniden öp beni
Bu son gecemiz anlatamam işte ilk ışık
Kalbini şuraya koy, şuraya dudaklarını
Öpüşlerinle ört üşıyorum ört üzerimi.

GÜNLERİN KIRLANGICI

Kırlangıç günlerim! nane ve kekik kokusu
Kim erişebilir size?

Yağmur yalnızca bir anımsamadır,
Gecenin kirli duvarında oynaşır ışık ve gölge
Erir ağır ağır aydınlığın porselen kâsesinde.

Kırlangıç günlerim! erir nane ve kekik kokusu
İçimdeki suların tortusu çöker.
Bir martının tutuşur kanatları, kızıl ve mavi
Tutuşur anıların gizli defteri.

Kırlangıç günlerim! bir çocuk
Fırlayıverip aynaların tarihinden
Solmuş mavi gözlerini dikip de sorarsa,
Kırılır güntün külrengi kayası
Dağılır sim ve nakış,
Ona şöyle deyin: Unutma!
Hep yeniden çizilir ilkyaz haritası.

Kırlangıç günlerim! siz...
Ah! ne çabuk, ne çabuk geçtiniz.

ANNELERİN GENÇ KALDIĞI YER

Bütün ağlamaların dinmesi gerek bir şiiri yazmak için
Çünkü duyguların dinlendiği yerde başlar şiir
Sevginin üşüdüğü yerde yazı, çocukluğun bittiği
Ve hep genç kaldığı yerde annelerin.

Suluk pencereleriyle o eski evimizin
Şimdi asırlar öncesinden hiç dinmeyen
Aralık kalmış kapısında, biriken karların
Donmuş sıcaklığı bu, yürüyen usulca yüreğime.

Anne işte ben o çocuğum, yüklerin tepesinden
Senin şarkında ürperen o ince bedenim
Dışarda karların büyük heykellerle dövüştüğü
Billur penceresinde çizilen, silik düşüncelerin.

Sana bakardım odanın hangi köşesinden
Bir resim takılmış gözlerime, belki gerçek
Sen en mutlu anların resmini çizerdin
Dudaklarında ürperen sessizliği o eski çinilerin.

Şimdi görünmez pencerelerini ovuyorum tozlu anılarımın
Dışardayım, kar yağıyor, anne üşüyorum
İçeri al beni, kollarınla sar, ısıt bedenimi
O eski odada, yüklerin tepesinden düşüyor düşüyorum.

Bütün ağlamaların dinmesi gerek bir şiiri yazmak için
Çünkü duyguların dinlendiği yerde başlar şiir
Sevginin üşüdüğü yerde yazı, çocukluğun bittiği
Ve hep genç kaldığı yerde annelerin.

EYLÜL

Ali Günvar'a

Durulup oturma vakti, eylül!
içimizde derin kamçılarla açılan yara
kurumuş bir ırmağın çorak kollarıyla
avuçlarımıza ve alnımıza kazınan nedir?

Her şey eskir, o eskidendi
şimdi yosun tutmuş bir geminin
gövdesini yoklar dalgalar
mermer toza dönüşür, soluğum
donmuş küllerin içinden,
cama yazılmış ilk aşk sözleri gibi eylül
ilk düş kırıklığı ilk umudu kanatırken.

Şimdi yolculuk denkleri son kez açılır
şimdi son kez uzayan bir alevdir ömrümüz
unutulmuş anılardır küllerle karışık
gece eski bir kumaşla örter düşleri,
şimdi herkesin kendince bir tarihi vardır
kendi boşluğunda usulca yitiveren.

Bütün mumları yoketmeli artık
hep aynalar çoğaltır biz azalırken
cama yazılmış ilk aşk sözleri gibi eylül...

Sen umudu hep karşı kıyılarda ararsın
yağmur köprüleri siler
sen bu kıyıda kalırsın.

BİR YAPRAĞIN BIRAKTIĞI

Mezar sessizliği ölçer
Sen zamanı günlere bölmekle geçir
En ince dakikaları saklayıp göğsünde
Uyu! ayışığının mermere oyduğu resim

Kim topladı onca korkuyu? heybesinde delik
Bir yüz olan ikizim ağlar
Ben en kara suları böyle bilmezdim
Kristal çatımızı sarsınca fırtınalar
Sonrasız aynalarda parçalanınca yüzlerimiz.

Yağmur nasıl da süpürüyor onca şeyi
Ağaçlar arasından çekip çıkardığımız
Suyun fışkırdığı yerde bu serin bekleyiş
Binlerce gölge içinden sıyrılinca gölgemiz.

Ay yavaşça mermere boyuyor her şeyi
Çatırdıyor, dağılıyor, çöküyor düşüncemiz
Ardında büyük ağlarla çekilen
Ve çamurdan bahçemize dönüşen deniz.

Sen zamanı günlere bölmekle geçir
Gürültü, tutku, koşuşma, başarı ve yenilgiler
Hep bekleyişleri doğurdukça bekleyişler
Sonunda o derin ve örtülü sessizlik
Bir yaprağın geriye bıraktığı mezar
Onca mevsim açılıp kapandıktan sonra
Penceremiz, şimdi hangi bahçeye bakar?

HEP

Ben o denizleri bilirim
Gözlerimin aynasında inip kalkan bütün o denizleri
Yaşlanan bekleyişlerin birbirine baktığı
Suya değince akşamın külrengi kanatları, bilirim
İçimde hep aynı kıskançlığın başharfleri.

Öyle esriktir gözlerim, uçurumlarında ses yiter gider
Bir kent hep olduğu yerde çöker
Hep o denizlerdir bilirim, ne çoktur
Penceresinden yeşil saksılı evler geçer.

Ben o denizleri bilirim hep
Ben kalırım, denizler gider.

KARŞILAMA

Ve aldım bedenimi ta dağlara kadar götürdüm
Küçüldüm küçüldüm..... bir nokta gibi
Sonra kaldırıp en olmadık
Harflerin üstüne koydular beni
İçinde aşkın bulunmadığı sözcüklere,

Oysa ben yalnızca bir güzü karşılamaya gitmiştim
Gözlerimizden ardakalan ve yitik aşklarımızdan.

GÜZ SONU

*Adnan Özer'e
'Güz bir tesadüf'
dizesi için*

1.

Mumlar bir bir erir
sonra usulca tenimde söner
Güz değdirince elini
altın bakıra döner.

Şimdi nerdesin? ne çok bekledim
Tükendi yapraklarım
Rüzgâr bulutların göğsünden damlalar çaldı
Aldı beni
kattı önüne
Pas tutmuş yollarından geçirdi gençliğimin,

Güz yalnızca bir rastlantıydı
Ağaç bunu nerden bilsin?

2.

Her yağmurla biraz daha yaşlanıyoruz

Bulut bilir mi bunu?

Deniz diplerini karıştıran bu korku

bu yüz

Aynalarda unuttuğum

Bu telaş kimin için?

Gün gelir sessizliğin kayası çatlar

Gün gelir bu avare rüzgâr, konar başımıza

Fırtınalar kırlangıç kanatlarında durulur.

Ve bakır yeniden altın

Ve yağmur yeniden bulut...

İLK YAZ BAŞLANGICI

Düşlerin anasıdır acılar, işte sabah
Güneş ufka tam beş kere vurdu
Haydi kalk
Uzun ve yorucu bir gün
Uzun ve acı uğraş,

Kalk pencereden bak
Nasıl da yeniden kuruluyor dünya
Bahçen sapsarı güneşte boğulmuş
Yaşam kapına dayanmış, aç gözlerini
Bu genç gün ağacın en ürkek dalında,

Mahmur gözlerini yeni uykulara kapatma
Günler puslu bir hüznü indiriyor takvimden
Sokağa çık katıl kalabalığa
Ağacın dallarına takılı kalmış rüzgâr
Çözüver kanatlarını, fısılda kulağına
O gideceği yeri bilir.

Bu ilkyaz sabahı, sarı ve sıcak bekleyiş
Başıma kadar bulut, başıma kadar sevinç.

KÖTÜMSER AĞACIN ŞARKISI

Sizleri rüzgâr çalıp götürdü benden
Geri dönün ey yapraklarım
Gençliğim, tüm güzelliğim

Mevsimler acıyın bana
Ya da kurutun, altımda
Şu tasasız akıp giden ırmağı

İYİMSER AĞACIN ŞARKISI

Sizleri rüzgâra saldım gidin
Başka topraklarda kurun krallığınızı

Gece lacivert bir büyücinün o gizemli küresi
Değişimlerin birdenbire duruverdiği saat

Bu gece acı bir kan tadı var dudaklarımda

Ayrılık zor biliyorum, kanımla besledim sizi
Gidin ey yapraklarım tohumlarımızın saçıldığı ülkeye
Eş olun, sırdaş olun çoğalın
Akşam gölgeleri gibi

KEDİ VE RÜZGÂR

Güneşe bak! şimdi bir köpeğin çığlığıdır
Kızgın alevleri ısırılmaz kendinden başkasını
Uzak sokakları kaplarken bulutların ıslığı
Düşen pencereme, perdeyi kabartan kim?

Kim oynuyor incirin dallarıyla? şimdi çıplak
Sütten kesilmiş, duvarda saatlerdir uyuyan kedi
Nasıl da aldırıyor rüzgâra.

ÇIĞLIK

Kim kesecek bu çığlığı bıçakla acımasız
Saat üçe vurdu karanlık
Tüm güller ve kıpkızıl sarmaşık

Artık neye yarar, ırmağın akışı durdu
Güz doluyor pencereden
Akşamdan açık

TÖREN

Haydar Ergülen'e

Ilavalar ısınmış kim ipler töreni
İpini koparır gider bu bulut treni
Hey amca, sen unutma nutkunu
Biz dönünce dinleriz,

Ama belki de dönmeyiz.

RÜZGÂR

Evimin ardında rüzgâr
Ben bakmayınca ses veriyor
Ben bakınca her yer sessiz
Pencerenin dışında ağacın dalı
İncirinde rüzgâr saklı.

ÇAY SAATLERİ

Saat üçle beş arası çay söyler konuşuruz
Saat üçle beş arası konuşuruz çaylar biter
Saat üçle beş arası neler konuşuruz
Neler konuşmayız, masada çiçekler.

Şiirden konuşuruz (hep mi?) ne çok
Ömrümüz sonunda bir şiir olup uçacak
Saat üçle beş arası, belki yıllar sonra
Bir bardak çay, dostluğumuz ve kızıp rüzgâra

İnce bir gülüş, bir resim, kopuk bir film olacak:
Bazen Haydar, ben, Müfit, Adnan
Şiirden konuşuruz ve acılardan
Üçle beş arası çay, ah delikanlı zaman!

SUDAKİ ANKÂ

Birinci Basım: Korsan Yayın, 1990

köpüren denize doğru

SUDAKİ ANKÂ

*biz bülbül-i muhrıdem-i gülzâr-ı firâkız
âteş kesilir geçse sabâ gülşenimizden*

II. Selim

özlemin soğuk kışı, ırmağa karışan arzu
dallarda, üşüyen kanatlarından soyunmuş
sudaki billuru düşleyen ankâ
seslerimiz seslerimizi arıyor uzaklarda
ardımızda uzanan yollarda unuttuğumuz
kayıklar dolusu altın şarkı, mücevher, akik
ve kehribar ırmağın usulca yüzdürdüğü
eski bir şarabı taşıran esrik anılar
bahçelerden akardı ince bir kanûn renginde
güller ve güllere sürtünüp tutuşan rüzgâr

ağaç yağmurun biçimini alırdı uzaktan baksak yanılırdık
günlerin karaya çıktığı yerde dururdun
sıcak falında izlerin ve kumun
bir ses bir sese yansıtırdı pırıltısını
bir dağ bir dağı gölgelerdi ve o ıssız sürüntün
tozları dağılınca başlardı gün
uzayıp giderdi yollar boyunca
ağacın ağaca fısıldadığı sürgün

zaman sesini yükseltiyor şimdi seyrelmiş otların arasından
kıyıya yanaşan kayıklardan iniyor
kalabalık, gölgesini ardında bırakıp usulca bir imgeye dönüşüyor
ırmağın buzları erirken ötelerde
son kez dönüp bak, geride bıraktığın izleri topluyor çocuklar
eski bir evden, zümrüt bir kuleden
sevdiğimiz ve unuttuğumuz kadınların sözlerini uçuruyor rüzgâr

yaşamın acısı geçmiş buradan bir iz gibi sürüp toprağı
geçtik biz de çatısında binlerce ses çınlayan o ıssız geceden
karşılama için seni: bilinmeyeni

artık susmalıyız, konuşsak bile
bizim acımızı kim anlayabilir
sen, sudaki rengine külünü savuran ankâ
ırmak akıp gitti, çoktan
küllerimiz küllerimizi arıyor hâlâ

DENİZ GECESİ

geniş kanatlarında kuzey rüzgârlarının
gelecek olan neyse? karanlık mağara, sedef pırıltı
bir Acem bahçesini anlatan mercan kayalık,
orada saçlarını mı tarardı korkunç kasırğa
deniz kızlarının çığlıklarıyla batmış bin yıllık gemi

bütün bir gece sise dönüşen suları dinledim
karanlığın gözlerini, yanıp sönen feneri
akşam! erimiş bir kuş rengindeydi...

ayakizlerime baktım, kumlara gömülen derin çığlığa
sesin, yaralı bir geyik gibi sekerek
olmadık gölgelerin ardısına, köpüren karanlığa
uzak bir camın ardına sığınmış üşüyen ellerin
yaşamın gergin bakışlarına tüneyen vahşi güvercinlerin
ötesinde bir duygu gibi beni bekleyen

kan diyordun, işte! deniz hiç doymadı daha
korku: geçmiş aynalarda eskiyen gizli bir çocuk yüzü
her vuruşunda dallarından dökülen binlerce kuş gölgesi
gözlere çekilen bir çizgi, bir söz, bir resim gibi
hiç kapanmayan bir yara nasıl onarır sessizliği
bir tel gibi uzayıp giderken yalnızlık

büyük suların ardısına, iskeletlerin, batık teknelerin
çağın boşluğunda çınlayan sonsuz öfkenin
ölümün, dirimin; yaşamın ve cinnetin
kıyısında bir uçurum dehşetiyle buluşturan beni,
gece fısıltılara dönüşüyordur. belki..
fısıltılar ağaçlara ve güz yapraklarına
kuzey rüzgârlarının kanatlarında
dağlara, ırmağa ve unutulmaya

şimdi uçsuz bucaksız denizin dinlenen uğultusunda
büyük bir şaşkınlık gibi doğuyor gün
bir aslan çıkıyor karaya suyun görüntüsünden
bir mağara kendini çiziyor sonsuz aydınlıklara
orada, gecenin ve yıldızların dağılan kokusunda
eğilip kalmış bir söğüt gibi sudaki yalnızlığına
o büyük, o kıpırtısız aynada beliren yüz benim yüzüm
bir zamanlar telaşlı bir ânımda düşürdüğüm.
unuttum, o ben miydim? geceki kasırga nerede şimdi?
uyandım, düş bitti, alnımda ilerleyen çizgi
ne mercan kayalık, ne deniz kızları, ne bin yıllık gemi
üzerime rüzgârın ve dağılmışlığın kokusu sindi

BAKINCA

bakınca bir ıssızlık oluyor birden
 üşüyorum, kollarımdan tut, önümü ilikle, yollara sal
 bir sabah vakti, akşamın gölgesi, kavrulmuş güneş, ah!
 göğsümden dökülen sırların yerini kim dolduruyor

ta tepede, uykusuzluktan deliren bir ağaç oluyor
 ben ona bakıyorum, o beni gözlüyor, bütün bir gece
 evlerin bacalarından fışkırıyor dumanlar içinde
 kendi iskeletini kusan bir ölü gibi,
 kalbim uzak bir yoldan geçiyor ağır adımlarla

yalnızım, saatin kolları derin bir vadiyi gösteriyor
 ay tepelerin ardını, kavaklar uzak bir ürperişi
 bir anne çocuğunu gösteriyor hiç öpmeden terk ettiği
 geniş bir zamanın içinde kaybolmuş gibi
 gelecek geçmişi gösteriyor
 geçmiş hiçliği

oysa bir kraldım, tozların ve yıldızların
 bir kum gibi kaydığı gecede yüzüme baktım
 gençliğim, güzelliğim, gururum, inançlarım
 sonra bir akşam oturup usulca yalnızlığımı yaktım
 külün dostluğu, kavrulunca beden
 bir köpüğün eteklerinde uzayan dar ve karanlık maden

şimdi uçuşan ne kaldı? dibine çöktükçe azalan tortu
 yüzünü esirgeyen orman, sır, ayna, gümüş kakmalı kutu
 avuçlarında derinleştikçe kapanan yol
 karanlık tılsım, durmadan büyüyen su
 bir sesin rüzgârda dağılırken yanan kokusu

her şey farklı saatinde uyanmış, her şey:
 bir camın parçalanışından ardakalan uğultu

KÖPÜREN DENİZE DOĞRU

gün ağacın kuytu yapraklarını zorluyor
ince damarlarını yeni doğmuş çocuğun
çarşıdan aşağı koşturuyor kızgın bir at
arabasını unutup sahibinin elinde

zaman gürültüyü kolluyor
ansızın bastıran gün ışığının içinden
soluk gölgeler geçmişin sisli dağına aşılıyor
ve bir anı olan o eşsiz vadiye ulaşıyor

gün aralandıkça bir kapı yaratıyor karanlıkta
geceyi ve anıları bir çizgiyle ayıran
bir kılıç darbesiyle kesilmiş gibi
göğün kumaşını delerek o kan

avuçlarımızı daldırıp içiyoruz
kendi kanımız bu, belki değil
ölmeden öldürdüğümüz nice
dostumuzun yüzü fişkırıyor o derin aynadan

korkarak mı unuttuk yoksa kendimizi
bir yerlerde aranırken kaçırdığımız
o son vapur ayak seslerini
katıp da gürültüsünün içine

işte tam öyle derken ilkbahar
pat diye çıkıveriyor çalılardan içinden
bir badem uzatıyor bir el buzların arasından
kayıp giderken gençliğimiz

buna benziyorsun diyorum, gün ışığına
yırtilan göğe, delinen arzulara
eski inançların, ülkülerin atıldığı çöplükte
bir hayalet gibi gezdirerek anılarını

tutup bir yaşamı canlandırmak
mum ışığını büyüten perdede
gün ağacın kuytu yapraklarını zorluyor
çılgın bir at, köpüren denize doğru

GÜZEL YÜZLÜ GECE

Bir daha geç, dün dolaştığın
yeşil, yosun kokulu güzel yüzlü geceden
Sessiz bir dalga... vuran bu muydu ayaklarımıza
yoksa ölüm mü, aşk mı, bilinmez bir büyüün
dönüp dönüp geldiği ve bizi yeniden başlattığı hayata.

Belki o kıyıdan, o sulardan, o dağ coşkusuyla
kalbini bir avlu gibi açan gecenin
karanlık, ipeksi derinliklerine inmелisin
Bir kuyunun gün kokan ağzından
bir saban iziyle deşilmiş topraktan
yağmurdan, yağmurun ağaçta bıraktığı acıdan
acının boyutlarını bir uzay derinliğiyle çözen
zamanın karanlık sularına... sen!
bir kristal tutkusuyla gömüp içine bütün ışıkları
derin bir gecenin kiskanç kollarına girmelisin.

Ta ötelерde bir baykuş ötmeli ve onun
yarı açık, yarı kapalı gözlerinden görmelisin geceyi
İşte budur! korkunun ve ürperişlerin son bulduğu
denizlerin alabildiğine çekildiği
bu kum ve acı fırtınasının kayalıklarına çarpıp yıkılan
Bu sessiz ve kanayan nokta
hayatın getirip bıraktığı bu çizgi.

Bir tül sessizliğiyle geçiyor külrengi atlar
O uzun kıyıdan, o yıkık kuleden
gökyüzüne yıldırımlar yağdıran minarelerden,
şehir nasıl da sessiz şimdi
bütün lekeler nasıl da tertemiz.

Hayatın derin ve karanlık ormanında
yalnızca aşka ve ölüme yenildiğimiz...

SAATLER ŞİİRİ

Herhangi bir saat, güneşi ve öğleyi gösteren
Geniş kollarında zamanın bulutu erimekte
Babil'in kumlarından kalan zenginlik tınısı
Bir Sümer rahibi kadar kutsal ve ölümün
Bir Nil deltası gibi binlerce kola ayrılan
O çamurlu ve eskil sularında durmaktayız.

Ağır kanatlı bir kapı açılrsa belki Bağdat
Belki Eriha'yı yıkan sûru İsrafil'in
Reşit zamanından kalma bir saat
Ya da Musa çıkacak sularından gecenin.
Göğün bütün yıldızlarıyla yere yaklaştığı an
Dokunsan, günlerin petrolü sızacak avuçlarından.

Hani nasıl ansızın bastıran yağmur söndürürse ateşi
Beden çürür, çürür bütün yankılar
Bir mabedin serin ve loş sessizliğinden kalan
Anımsanan bir şarkının kokusu öylece tüter
Herhangi bir saatin çaldığı o erişilmez an
Laciverttaşı, kutup yıldızı, geniş çerçeveli zaman.

Yalnızca bütün bunları anlatmak için
Saatlerin saat olma bilincine erişmeleri
Ve parçalamak insanı en ince ayrıntılarına
O tarihsel, kuytu, gizemli
Bir ören yerini kazır gibi, bütün katmanlarını
Bir kum saatinin kumlarını savurmak yukarılara.

Bir çizgi çiz Toroslar'dan ve kes akşamın yolunu
Buradan mı geçmişti İskender okuyarak Eflatun'u
Burada mı kesilmişti doğuyla batının afyonu
Belki iyi öğrenmek gerek, neden yenildi Kartaca
Ve neden saatlerin çan sesleri ve bütün parmaklar
Hep övgüyle gösterir o rezil Scipion'u.

Herhangi bir saat, güneşi ve öğleyi gösteren
Çin'i gösteren, barutu, ipeği, Çin seddini
Göç yollarını, haritaları, atlasları.

Bir çizgi çiz Toroslar'dan o eski saat, altın kemerli
Harun Reşit'in belki de Karl'a gönderdiği
Hangi boylamda, nerede ve neden durdu.

Günler yok renginde ve erken gelmede güz
Kıvrak atların terkisinde ve tuğrasından Osman'ın
Bir tüy kopup döküldüğü yere, orası mülk
Edinilmiş bir ağaç kadar derin ve gürlü
Kökleriyle nasıl buluşturmuştu
Mermerin tımar ettiği o göçebe ruhu.

Bütün bunlar mı kaldı, mermer çadırlar
Kulesinden inen şaman, toprağa yenilen büyü
Bir saatin sedefini kırıp çıkan soluk benizli zaman
İki ayrı çanı çalan bir zangoç gibi
Çatallanan bir yolun ağzında kararsız kalan insan,
Doğunun ve batının ortak yazgısı: akrep ve yelkovan

GÜN ORTASI CAN ÇEKİŞEN YALNIZLIĞIMI GÖRDÜM

Ansızın bir yara açılıyor durduğum yerde
Güneşin altında büyüyor, kırık sapların arasında
Alnında bir ter damlası gibi nice vadilerden
Süzülüp gelen bu suyun pınarlarında yıkanıyorum

Ah sen ötelerden! kızgın bir güvercin gibi açıp kanatlarını
Boşluğun uğuldayan kalbine bırakıyorsun kendini
Çıktığım kayalıkların bir çöl gibi tutuştuğu
Saatin ilerleyen nabzına dokunup titriyorsun

Akşam mı, gölgeler mi, bekleyiş mi uzun
Yürüdükçe yanan hayaletlerin uzakta kırışan sesi
Bir kıvılcım düşse, bir ağaç devrilse, orman!
Kuşların terk ettiği günden beri koyu
Ve ürpertici yalnızlığına gömüldü

Acı bir ses mi, bir mağaranın derinliğinde?
Sedeyten kulelerin ardında büyüyen kayalık
Vahşiliğim! içimde kum gibi kabaran dehşet
Donmuş ölüleri saklayan savaş alanlarında
Kargılanmış, deşilmiş, yağmalanmış duygu
Ölümün gizli basamaklarından usulca aktıkça su

Nereden döntüyorduk? uzun sürmüş bir uykunun
Yamaçlarına tırmanmış yorgun atlılar mıydık?
Serhas'ın peşinden Küçük Asya'ya
Sezar'la birlikte Mısır'a, Kleopatra'ya
Bir kehanet gibi dikildikçe önüme ardarda yıkılan surlar

Oradaydım, Kolomb'un gemisine doğru uçan martıyı gördüm
İsa'nın külleriyle kutsanmış geceyi gördüm
İnsanın, bedeninden bir ince giysi gibi soyunduğunu
Ankâ'nın küllerinden yeni bir Ankâ'nın doğduğunu
İç içe geçmiş anlar boyunca uyuyup uyanan
Büyük bir bulutun içinde yok oldu zaman

Sonra, atların yelelerinden dökülen tozda uyandım
Dilim kurumuş diken tadındaydı, emer gibi
Bir süngerin içinden günün esintisini duydum
Geçerken takılmış gibi yaprağına gülün

Bir ben miydim? bir köle, firavunun bahçesinde açan Yusuf,
Alıp kemiklerimi atıyorum ateşe, ne varsa çıksın
Sonsuz toprakların ortasındaki tek dikili ağacın
Dallarına asarken kendini ihanet

Horoz üç kere öttü, üç kere yırtıldı tapınağın perdesi
Yürüdüm bu dik yokuştan, ardımda insanlığım!
Gölgem gibi kopup uzaklaşmak isterken benden
Ayın dört okla vurulup geceye düştüğünü gördüm

Her şey büyük bir boşluğun ortasındaki küçük pırıltı
Kendi ışıltısından korkan kılıç, keskin bir baş dönmesi
Ansızın bir yara gibi açılınca durduğum yerde
Gelecek çağlar! umudun ve aydınlığın habercisi
Zaten oradaydım, usulca ardıma döndüm
Gün ortası can çekişen yalnızlığımı gördüm

KUŞKUNUN YEDİ RENGİ

uzun yıllar var ki böyle ölmedim
uzak ve lacivert gözleriyle gecelediğim
donmuş bir karanlığın yeleleriyle örülmüş
bir yangından ardakalan o dumanlı ormanda
ses çıkarmayan kar adımlarıyla
kalın paltolarımıza bürünüp yürüdüğümüz.

soğuyan cesetler ordusunun sıcak külleri
bunlar benim hiç kullanmadan attığım sözlerim
hiç sevmeden unuttuğum aşklar
hani nasıl dizilir birbiri ardınca ve uzaklar
onlarsız bir türlü varamadığımız.

şimdi ölüp bütün bunları düşünmeliyim
bir kış sabahı uzun ve karanlık bir dehlizden
nasıl da çıkmıştık o yasak aydınlığa
bütün oralardan ve daha da ötelere belki
karla örtülmüş damlardan sarkmalı anılar
ve ben, düşerken donmuş su damlacıkları gibi
onları, gözlerimin karanlık bahçesinden toplamalıyım.

ses! bir ses ver bana, bir tını, bir hece, bir harf
en büyük kaleler yükseltiyim dilin kıvrımlarından
kumsala vuran hırçın dalgalarla boğuşan
ormandan düzlüğe çıkan bir atlı gibi şaşkın
bir kartal kadar keskin bakışlarıyla
dalların yükselen sessizliğinde ürperen.

sen kar tutan ayaklarınla kumların arasından gel
karanlık burcumun üşüyen sessizliğinden
uzan yanıma, ölümün sıcak koynuna gir
gözlerimin karanlık bahçesinden bana
kuşkunun yedi rengini getir.

işte senin...

İŞTE SENİN...

İşte senin yürüdüğün yere kadar geldim
içimde bir hanın loş sıcaklığı. Ocakta ağır
ağır dönen, kaynayan, köpüren ve gökyüzüne
doğru uçuşan... bir anın sarhoşluğu,
şarap testisinde beliren çatlak
kalın ve terleyen damlacıklarla: kanım

İşleyen bedenimi ince kumaşlara sardım
seni, uğuldayan gölgeni bulmak için
zamanın isiyile kararmış duvarlarda
hain, alaycı, aldatılmış... kıvılcımların
oraya çizdiği resim. Dökülmüş sıvaların ardında
dizboyu karda, tepelere doğru o dondurucu rüzgârda
seni, üşüyen ellerini bulmak için

İşte senin yürüdüğün yere kadar geldim
içimde bir hanın loş sıcaklığı. Devrilen kütüklerin
yüreğimden koparıp düşürdüğü çığ. Kırılan mermerin
taşlarda yankılanan, büyüyen ve ürperten sessizliği

Orada zamanın ince bakırından geçmiş derin
bir cezvenin içinde bakılacak onca fal:
dördünde ölüm, beş uzun yol. 'Gitme kal!'
anlaşılmaz çağrısı karanlık perilerin

Dışardayım, rüzgârda, denizin çılgınlıkları her an
birkaç kaya parçası daha koparıp götürüyor avuçlarımdan
ve penceredeki asmadan içiyorum
şaraba ve yağmura dönüşen dudaklarını

Taş avluya doğru bakınca
denizin orada olduğunu biliyorum
biliyorum rüzgârın savurduğunu
mürekkebin üstüne döktüğüm bu ince kumları
ve küllerimi savuracak olan rüzgârı biliyorum

İçeride, keşiş cübbesi giymiş bir dinsizle zar atıyoruz
ve kabaran kahvenin kokusu sanki taşlara sinmiş
loş köpüklerle serin alnımdan akan zaman...
tersine işleyen saatler miyiz? kuruyan mürekkebin
ardına yazdığım onca söz, kumlarla erimiş

Burada ne çok durmuşsun
bu sert ve direnen noktada
kayalıkların ve ufkun... orada!

UZAK TARİHİNDE GÖZLERİNİN

güne başlarken serinlikte uyanıyorum
bedenimde dolaşan bir el, ince servilerin
altında üç beş çocuk ve uzakta dingin
bir bulutun yamaçlarına tırmanmış
bir başaltı sessizliği. çılgın tayfaların
dudaklarında sönmüş sigara
eskimiş çay, lodos kokusu. hırsız martılara
ara sokaklara uzanan parçalanmış gençliğim!
bilin ki uykularımın en dar yerinde
ter içinde uyanırsam ve karşıki pencerede
bir kadın, resminin yerine geçmiş uyuyorsa
büyük seferlere hazırlanmaktadır ağaç
kendi ekseninde, kavuşturup kollarını

bu kum bakışların senin, rüzgârımda uçuşan
al bunları, bütün yollarımı al, bağla bedenimi
senin beyaz kolların, iplerim benim
ağlarım, kırbacım, kanımla yıkanan
sana ulaşan o taş yollarda
en karanlık bulutları toplayıp başıma
çaktır şimşeklerini ve yıka
bu kirli bedeni
saçlarının ırmağında kutsa

rüzgâr döndü, poyraza yaslanan yelkenimiz
eğiyor ahşabı, vakit yok salın bütün balıkları
törpülenen yüzlerimizde tuz ve mavi kokusu
suyu köpürten acı çarptıkça kollarımıza
sen, denizlerin efendisi, karanlık krallığın!
kayalıkların üstünden izle ve ger bedenini
senin sert kalçalarına çarpmaya geliyorum
çarpmaya ve dağılmaya, ölüme ve sonsuzluğa
susuz kalmış gibi damarlarımda çekilen
sana doğru, senin kıvılcımlar saçan gövdene

içime doğru eğilip bir baksan
sen eski düşlerinden kestiğin aylak kanatlarınla
hangi dağın daha yüksek olduğunu nerden bileceksin?
coğrafya kitaplarını aç, nehirlerin yollarını gözle
elbet bir dalga sana da gelip çarpacaktır
ayaklarına yığıp Babil'in zenginliğini
bir bakır lira, bir torba tuz, sedef kakmalı asa

ben bütin bunları söylüyorum ya
bir ceylan yine sessizce gözlerinin ormanından kayıyor
bir iz bırakıyorsun şuraya, tam şuraya
dokunuyorsun ve her şey başlangıca dönüyor
çok eski başlangıçlara, toza ve bulutlara
son ışığa, ilk karanlığa, o tanrısal çamura
bir ses yükseliyor ve yedi gün yedi gece oluyor
göklerin ve denizlerin birleştiği yerlere bakıyorum
dağların yükseldiği, karaların çöktüğü
derin vadilerin derin çöllere dönüştüğü

süngerin çığlığıdır ah! çıkarken gizli sulardan
çektığın ellerinle sarıyorsun beni
gidemem artık hiçbir yere, henüz
ne söylendi ki? yalnızca bize benzeyen çocuklar
uzak tarihinde gözlerinin

S

yeni sağılmış sütlerin tadına varıyorum
göğüslerinin arasındaki o esmer çukurdan akıyor kanım
kimsenin girmediği ıssız ormanına dalıyorum senin,
bir kaplansın! ben önünde can çekişen hayvan
bir yılanın süzülüşünü duyuyorum karanlık çalılardan
gerinen kasıklarında büyüyor bu ipeksi koku
elime değen zehir. Dokununca pul pul dağılacak
gece gündüze, kılıç kınına kavuşacak
yaprağa düşen ateş nasıl tutuşturursa ormanı
ellerin bana uzanınca hayat ve ölüm beni çağırıyor
bir dalga bir at oluyor, kişneyen bir at, kayalıkların
öfkeyle soluyan bir kalenin burçlarında dağılan. Aşkım
sözlerin ve seslerin dişi budaklarında kök salıyor
köpüklere ve ölü deniz kabuklarına çarpıyor başım

sen soğuyan taşların rengini alıyorsun
bronz heykellerin, deliren çıplaklığın
uçsuz bucaksız bir ülke oluyor avuçlarımda tenin
bir mağara, kuytu...
uzun keşiflerden sonra dinlenmek
ve yeniden uyanmak için

IN MEMORIAM

bir şey vardı o zamanlar, eski bir sır gibi unutulmuş, neydi?
"bekle beni, bekle beni, bekle!.."

yüksek tepelerin üstünde yıldırımları kovalayan bir fener gibi
açılıp kalmış kollarıyla ışığı çeviren hiç durmadan
hiç durmadan çeviren yıldızları, yükselen suyu, güneşi, göğü
ve tanrıları dağların eteklerine indiren; şimdi
ne ışığı yansıtıyor sedef ne söylenmemiş sözleri

uyanıyorum, saçların büyük bir kum serpintisi, uzun çöl gecesi
bir kurşun yanığı, rüzgârın etine saplanan, otları tutuşturan
kendi ışığında yükselen bir ev yaklaştıkça eriyen
bir at vardı sanki burada, şimdi yalnızca bir iz
bir imge, dağılan bulutların çizdiği

uyanıyorum, gözlerin korkunç anaförlerin biriktiği o taş
o sarsılmaz kalenin gövdesine uzanan
bir burnun ardında batmış bütün gemilerin beklediği
yükselen ateşlerin ve ormanın sonsuz uğultusunda
"ellerimi tut, ellerimi tut, ellerimi!.."

bir şey vardı o zamanlar, eski bir sır gibi beklenen, neydi?

GECENİN KUŞLARI ARASINDAN

köşebaşında duruyorum ve birden
nasıl oluyorsa bütün dünya
benim bulunduğum yerden akıyor
eski bir tramvay paslarını silkip
sökülmüş raylarını arıyor
ben seni arıyorum, her şey öylesine hızlı akıyor
gözlerini bir fener yapıp toprağa çeviriyorsun
hiç görmediğimiz başka dünyalar
ansızın dünyamıza giriyor
karınca boylu adamlar, çimen yeşili kadınlar
bir çilek, sapından kurtulup pasta olmaya gidiyor
bir kurt elmasını dişliyor, ben onu dişliyorum
ve yine nasıl oluyorsa her şey
büyük bir gürültüyle son buluyor

köşebaşında duruyorum, fenerler, fenerler!..
denize atılmış bir çocuk sesi yüksek damları kolluyor
yıldırımlar onu kolluyor, gölgeler yıldırım olmayı
ben bir gölge olup kaçsam diyorum
parkın demirlerinden geçsem, parmaklıklardan
ince yollardan süzülsem, geyik olsam
on kanatlı kartal, yükselsem
herkesin kaçtığı deliklerde fareler şaşkın!
bir örümcek, ağlarını toplayıp resim olmaya gidiyor
bir kadının başucuna (her an bir çılgılık)

köşebaşında duruyorum ve birden
nasıl oluyorsa seni tanıyorum
çılgılığının akıl almaz tizliğinden tanıyorum
bir sigarayı paylaşıyoruz sönmüş elektrik direği yerine
gözlerini yüzünü elliyorum
karanlıktan çıkıp başka karanlıklara dalıyoruz

aztanrılı bir din gazete ilanıyla tanrı arıyor
devrim ve diyalektik diyorsun, ataerkil fosiller
geç, diyorum ve başka tehlikeli sözler
karanlık ya, gece ya, uykuma süzülüyorsun
en olmadık yerlerime ellerinle dokunuyorsun
başkalarına dokunup geldiğin yerlerden bir sızı

nymphæa! gecenin kuşları arasından
sudaki resmine bakıp kendini yaratan
yalnızca beni sevsen hiç gitmesen
köşebaşında duruyorum ve birden

geceyarısı! bir orman gibi dayanıyor kapımıza

yara

YARA

en ince yerinden akşamın bir yara açıp giriyoruz
kirpiklerin kalın demirlerinde tutuklu anılar
gözlerimizin karanlık perdesinde resimler yasak
altı çizili sözcükler yakılmış kitaplarda
bir de bu dalıp dalıp gitmeler yok mu

açın kapıları, açın kapıları, açın!
kâğıdın üstüne düşen deniz bak nasıl genişliyor
tutup bir bakış getiriyorsun kırarak parmaklıkları
en uzak yollardan getiriyorsun bunları, belki yaralısın
dudaklarımızı yakarak bir söz fırlıyor kalbimizden
silkinip uyanıyoruz, dışarda bir acı fırtınası

bir martı düşüyor üstümüze karanlıktan

YÖNELİŞ

geç saatlerde uyanan otlar gibisin
herkesin yattığı anlarda bir düşünceyle uçup giden
kurumuş ağaçlar boyunca yeşertecek ne kaldı
inanç mı, öfke mi, gurur mu, aşk mı?
bir liman sonrası geç saatte kapanan kahve
soluk basamakları çıkan loş gölgeler
bir sis gibi inince şehre ayakizleri

geç! bütün sokaklarda inleyen bir şeyler var
bir bulut gibi hürsün, bir gemi seni beklemekte
ışıkları sönmük bir sandal yanaşmada kıyıya
atla git, külrengi gölge, gençliğim! bir âyet gibi solgun
duyduğun sesle irkilmenden anlıyorum, korkuyorsun
bir ceviz ağacının altında büyüyen sarhoşluğun
zakkumlar ve leylaklarla... birden uyanıyorsun

iki aç noktanın arasında korkuyla kıvranan çizgi
karanlık ülke, kurt çıgıllıkları, sevgilim!
bir afyon gibi yüzüme vurdukça nefesin
kim haklı, kim haksız, kim ölüm
gibi bir duygu var uyuyan suyun altında kımıl kımıl
ben baktıkça bir yüz fışkıracak
ben baktıkça yüzüm benden ayrılacak
ben baktıkça bir başka yüz yerleşecek yüzüme
ben baktıkça... binlerce

gitmek, Şimdi boş sandallarda küreksiz
limanda olmayan gemiler boyunca
Őurada gölgen, Őurada acın, Őurada çocuğum, Őurada karım
bastığım her yerde bir kök gibi ayaklarıma dolanan
bazen bir koku kadar yalnız
gözlerimizi yaşartan duman

korkunç bir mağara gibi kuytu, derin, başdönmesi, uğultu
ağaçlara vurdukça gecenin koynunda parçalanan koku
geçmiş ve gelecek, varlık ve yokluk, zaman ve ötesi
ve senin karanlık ağzında demirin paslanmış sesi

BASRA

Savaşta ölenlerin anısına

Çekildi suların durgun körfezi
İsteğin çılğın aygırı kızıştı
Simsiyah gölgesinden doğrulan bir yılan gibi
Üşüyen yazın vadisine doluştu güz

Ah, acıyla titrerken mutluluktan sararan yaprak
Düşünmenin açmazında canlanan duygu
Bir kırıntı mı bu? bir büyük boşlukta parçalanan
Kutsal tozları yokoluşun, belki bir aytaşı
Belki ta Kerbelâ'dan
Hac yollarının ardısına, harap
Ve büyük bir yağma olan Basra'da
Yeşillere bürünmüş o karanlık satrap

Beyaz sakallı siyah sarıklı bir ortaçağ
Süzülüyor ağır ağır durgun sularına körfezin
Hilâlin iki parçaya bölünüp düştüğü yerde
Ölmek, öldürmek ve kutsanmak için

Tanrım, nerede vaat edilmiş anahtarı cennetin
Körfezin karanlık suları götürüyor
Sahipsiz gölgesini morarmış ölülerin

GİZLİ BULUŞMA

Sesimi soyup yüksek dallara gersem
Sisin içinde üç güzel kayık
Bahçenin kayalık zemini, su içen gölge
Athılar koşturuyor, açılıyor dar kapı

Burada bekliyorum, ince ağaçlar
Dev gölgeler, serin leylak kokusu
Bir sızı, göğsümden aşağılara
Gürbüz su yollarına, kuytuluklara

Irmağın içinde göle karışma korkusu
Suyu işleyen sesi çifte küreklerin
Köpüren ter ve tozlu geçitlerin
Yorgun topuklarında dinlenen hançer

Köprü: gerinen siyah bir kedi
Her an sıçrayacak, bozacak gecemizi

FIRTINADAN SONRA

Bütün o yağmurdan sonra yine hayattayız
Rüzgâr körpe dalları kırıp nasıl geçmişti
Büyük caddelerden günlerce o azgın ırmak
Sel sularının savurduğu bu solgun ceset
Kıyıya vurmuş batık bir tekne gibi
Belirsiz bir kapıda unutmuştu sevgiyi.

Orada bir ev yaptık kendimize
Yıkılmış evlerin artıklarından, çamurdan ve tozdan
Yeniden, o belirsiz kapıya bırakılmış sevgiyi bulmak için
Dostlarımız, eşlerimiz, çocuklarımız için
Yıkıntılarının arasında, taşların, göçebe ağaçların
Son kalmış acıyı yakar gibi savurup küllerini.

Günler ömrümüze sığmıyor şimdi
Rengini unutmuş bir billur gibi
Bedenin bedene verdiği acı
Geride mi kalmıştı, gelecek günlerde mi?

YEDİVEREN

gölün goncası açıldı, açıldı umudun yedi renkli çiçeği
bir akşam vakti, suları çevreleyen sessizlik
yedi atlı geçti suyun uyuyan ışıltısından

gölün goncası açıldı, açıldı günün en son saati
bir damla çarptı atın büyüyen gölgesine, bölündü
yedi damla! suyun gözyaşlarıyla ıslanan sessizlikten geçti

yedi yola ayrılan karanlığın kollarından geçti yalnızlık
gölün goncası kapandı, tık! dağın yankısı
kendi korkusunu bekleyen bir vadiye dönüştü

biz yedi ayrı kapıya bakan avlumuzda bekleştik
birinden bir kahraman çıkıp bizi kurtarsın diye

BİR GÜLÜN AKŞAMINA KOŞTURAN ÇOCUKLAR

güneşin mermer sesi soğuk kapılarımızı sarsıyor
patlayan yıldızların karanlığı düşüyor içime
ters zamanlara çalışan saatin tiktakları derin bir
boşluk çiziyor gözbebeklerime oturan korkusunun içinden
bir bebek haykırıyor, duyuyor musun?

duyuyor musun rüzgâr cama yaslanan çamları iğneliyor
geri çekiyor başını çocuk yüzlü iblisler
kararan taşların ortasında yarılıyor ateş dilli ejderha
ve korkusunu çelik bir kutuya saklayan
bakireler mi kaldı artık kurban verecek
kurban alacak tanrılar terk olunduğundan beri

yine de susmuyor toprağın kavrulmuş sesi
kan! kan! diye haykırıyor, daha çok!
neden azalan renginde erir gibi bir gülün
akşamına koşturan çocukların seslerinden eser yok?

tanrılar da yok artık
öyleyse kimin için bu kadar kurban?

DOST YILDIZ

dene, kaç yıldız sayabilirsin tek bir gecede
en parlağından başla istersen o senin olsun
yalnızca senin olan bir şeye kavuş
yitirdiğıin her şey için ya da hiç bilmediğıin

gece bir ayna gibi kırıldığında boydan boya
yağmura dön yüzünü, gölgeni akıt bulanık sulara
yeni bir gölge bul kendine, yalnızca senin için
parlayan o uzak yıldızın altında

gövdene uzan kendinle kal
ölmüş ve doğacak kardeşlerini düşün
bir yıldız seç her biri için
bir yıldız, ölümden sonra bile parlayacak

ölüm; ne ise, anlamak gerekir mi
yorgun bir savaşçıyı düşündüren eğilip toprağıa
bir ağaç nasıl büyür, Tanrım! bir çocuk nasıl ölür
bir anne, bir anne çılgın geceye karşı nedir?

sokakta, yolda; mutlu yatağıında ya da soğuk
rüzgârların savurduğu siperde uyurken beden
bir geyik süzülür ormanın uğultusu içinden
bir mermi fısıldar, bir yıldız! şimdi yok...

ter içinde uyanınca kaç gece korkuyla haykırarak
bir büyük boşluğıa çarpıp dönünce çığılık
yokluğun rengini silip buğulanmış camlardan
yıldızını ararsın binlerce yıldız arasından

karanlığıın ötesinde, gecenin tozlarıyla örtülür ses
bir kuş öter, inine çekilir yılan

KOLAY DEĞİL

ucuz mutluluklar bizimkisi
pazar sabahları acı çay ve peynir eskisi
buruşmuş kâğıtlara sarılı, solmuş renklerin ardına
toz yumakları, yırtılmış halılar ve dökük badana

ucuz resimlere bakıp hep aynı şarkılar
dudaklarını boyamış bir kız babası rüzgâr
almayan koylardaki gemiler kadar durgun
kim geçer camdan? çocuklar: erkek olmaya aday
sinemalar, renkli rüyalar, geceleri
bir fırtına var rayları dökük soymalarda, ah!

kolay aşklar bizimkisi
her şey, söylenir, bir insanı sevmekle başlar
sevmek en zor iş, sevmek en kolay
zor olan unutmak uzanıp kirli camlardan
yorgun bakışlarını örterken kent
oyup oyup bitiremediğimiz
gözlerimiz değil mi bizi yaşatan?

ucuz mutluluklar bizimkisi
yani kadehin dibindeki sarışın uyku
her akşam, radyoda, renkli camda, iri puntolarla
gazetelerde, rengârenk afişlerinde siyah beyaz sokakların
düşünde bir annenin: çocuğu paşa okullarına gidecek
sesinde bir kızın: akşama ne prensler gelecek
bütün tellerinde kentin yüzbin volt cereyan uğulduyor
kaldır at kendini, at! kırıp pencereni
bir martının kanatları mı denize düşmüş yabani uçurtma
çocuğunu kopartmışlar elinden, bir tren
rayları boyunca kaç intihar kurbanını bekliyor
tünellerde yiten bir ses gibi
pahalı acılar ucuz yaşamlarda eriyor

kolay ölümler bizimkisi
fabrikada, sokakta, ayakta ve savaşta
kolay acılar bizimkisi
dillere kolay, şarkılara kolay, şiirlere
kolay değil!

BİR GÜN

Bir gün uzak bir yerlere gideceğim kuşkusuz
Saatin çanından fırlayan buruk gülümseyiş
Kırışan kâğıdın beyazlığında dağılacak
Bu kan rengi süit, dudaklarımdan hiç eksilmeyen

Eski bir zamanı onaran küçük dükkânında, loş
Serin bir duygu gibi örtülen nedir bacaklarıma
Bir gün uzak bir kıyı kahvesinde bütün martılarla
Sarılmış sarmalanmış bir ânı yaşayacağız

Bu kalabalık, nereden çıktığı belli olmayan
Her gün işine giden işinden dönen küçük serüvenciler
Yokluğun sokağında oturup iş işleyen kadınlar
Sizler de olacaksınız orada belki, yaşlanmış düşlerinizle

Bir gün uzak bir yerlere gideceğim kuşkusuz
Camları hiç kapanmayan, rüzgârlara karşı
Savaşı hiç bilmeyen çocuklarla güir ağaçların altında
Çok uzak değil, yakın! bir yer ayırın bana da

Saatin zamanı durdurduğu eşit aralıklarda
Sararmış otların arasında, özgür, sınırsız topraklarda
İlkesiz, saraysız, tahtsız, tasasız
Günlerin peşine düşüp seni arayacağım

Çok değil, yakın zamanlarda
Ordularını yitirmiş bir asker savaştan dönecek
Ve yırtıp rütbelerini yıkık duvarların ardında
Galibi olmayan bir hayatın kozasına girecek

Mermerin dolgun göğüslerinden akan sütle
Suyun buğulu soluğundan fışkıran ateşle
Alıp yoksullukları yakacağız; ölümü ve yalnızlığı
İlk ışık usulca boğarken karanlıkta yiten ığlığı

İlk rüzgârla düşen yapraklar gibiydik
Zamanın penceresinde, suyun köpüren yelesinde
İssızlığın nöbet tuttuğı kızgın çöllerde
Ayrılıkta, yoklukta, acıda, yalnızlıkta

Bir sabah vakti uzak kırlara doğru
Saatin zamanı durdurduğı o ilk aydınlıkta
Bir gün, inanıyorum, bir gün
Bir böcek kozasını yırtıp nasıl kanat açarsa

GEYİKLİ ŞİİR

adam toprağa geyik resimleri çiziyordu
biz ondan korkuyorduk çünkü geyikler bize benziyordu
ah benzetme diyorduk, gözlerimiz böyle şaşkın
bir avcının dudaklarında beliren.. çın!
diye öten sesi kadehin ve birden
şarabın dökülüşü gibi.. uyanıyoruz

bir düş ormanın ağaçlarını aralayıp bize bakıyor
bir pencereden uzaklaşıyoruz gökyüzüne her şeyi görüyoruz
damları ve akasyaları, parkları ve lambaları
bir çocuk çemberine takılmış tepelere çıkıyor
bir cam kırılıyor, bir top sesi caddeye düşüyor
kalabalık sokağa bakıyor, sokak gökyüzüne
parmak kaldırıp sessizce haykırıyorum
bu adam bir geyik, kendini çiziyor
bu adam bir korkak, gözlerini gizliyor
bir tebeşir alıp başladığım yerden karalıyorum
herkes evine dönüyor, ben geyiklerle kalıyorum

BOŞLUK

yolunu yitirmiş bir ses, düşünce camlara akşam
kapıya vuran kim? gidip kapıyı açsam
karanlık alnımı deliyor, deli davullar, vahşi tamtam

sokakta üç beş sarhoş, ışıktan izler bırakan taksi
kimin yolcusunu tüketmiş, belirsiz
koltuklarda belirsiz isimler gibi
yorulmuş aramaktan durmadan değişen adresleri

şuraya mı çakılmış ışığı körelten ayna?
kocaman boşluğunda üşüyen bir çocuk
ve sarhoş bir devin ağzından fışkırır gibi
meyhane kapıları, otel odaları... yalnızlık

vakit yok, her şey büyük bir telaşla bitiveriyor
ölümü parmak uçlarımızda dağılan kokusundan tanıyoruz
alıp çocuklarımızı gömüyoruz, oraya, bataklıklara
ağırlaşan gözkapaklarımıza birkaç çocuk daha asıyoruz

yüzünü yitirmiş bir ses, vurunca camlara akşam
kapıyı çalan kim? gidip kapıyı açsam
gözümün boşluğuna düşüyorum

KAR GECESİ

O iyi insanları anlatmak isterdim
Dışarda kar, gecenin beyaz örtüsü yıkanmış
Bütün o yollardan ilk ben geçmeliyim
Karların altına gömülü ayakizleri şimdi yok

Hiç söylenmemiş gibi bütün acılar
Bütün yalnızlıklar, öfkeler
Beyaz örtüler serilmiş sedire sert kaldırımlarda
Pamuktan ve yumuşak bir bakış gibi
Orada ölmüş olan duyguları diriltmeliyim
Bu sahte gülüşler, bu karanlık çığlığı güzel çocukların

Acının üstünden kaç yıl geçti şimdi unuttum
Anıların karanlık gecesine yağıyor kar
Uzak peri bacalarına, rıhtımdan esen rüzgâra
Banliyölere, trenlere, kalabalık sokaklara
Unutulmanın acılı tozlarını serpen büyüücü
Yukarılarda bir yerlerde, belki yıldızlarla örülü
Bu kış gecesinin ötesinde bilen biri var
Ve karanlık engelleri delip geçen kar
Örtüyor yalnızlığın titreyen kumaşını

Bütün sokakları bir bir dolaştım
Kanayan ve ateşten bir top olan kalbimi
Derin, uğultulu ve beyaz ellerine bıraktım
Uyuyan ayrıntıların dirildiği saatlerde
Bütün dallardan fışkırmış gibi yapraklar
Ve acılı iskeletleri büyüten kar
Anılardan, uzaklardan, bu uğuldayan boşluktan
Sedef kakmalı bir kubbeden savrulan simler gibi
Onları acının karanlık bahçesine sürükleyen rüzgâr
Yağarken tek tek ve umutlu haykırışlarla
Beyaz kefenine girince unutulmuş isimler gibi
Geçmişin buruk bir şaraba benzeyen
Ürperişinden yağıyor kar
Ve örtüyor usulca ayakizlerimizi

geniş zamanlar

GENİŞ ZAMANLAR

günün eğilmiş şafağından soluk güvercin resimleri
(yani ne mi? geniş zamanlı fiil çekimleri)
senin eline değen gül, geceye değen ezgi
parçalanmış bir bulutun havaya çizdiği

oysa hep başladığımız yerdeyiz, sıfırla sonsuz arasında
sonsuz sayıların ortasında (ve aslında
ne kolay: birden sonra iki) tutsak ve ölümlü
bir boşluğa düşerken donmuş... ölü!

sonra bir telin koparken çizdiği eğri
gözün coğrafyasından taşan gemi resimleri
hepsi bir başka yöne, hepsi...
orada paramparça, rüzgârın kapanan perdesi

bütün bunlar karaların birleştiği bir yerden
bir liman şehri olabilir, bütün palmyeleri
örtünmüş çıplak bir beden gibi
gerinip duran bir kızın açıkta kalan yerleri

BABALAR UZAK

Kimi geceler vardır bir çocuk
Usulca yer değiştirir yatağında
Gizli mağaralarda gündüzden artan ışık
Gibi kendi ıssızlığını çoğaltır yalnızlık

Kimi geceler vardır yıldızlar
Kendileri kadar çok ve uzaktırlar
Tozların dinlendiği saatlerde elişi
Sıcaklığını arayan çocuğun usulca ürperişi

Kimi geceler vardır uzak yollara çıkılır
Bakınca bir kapı açılır karanlıkta, uçuşur tozlar
Orada bir erkek usulca bir kadından ayrılır
Orada kendi gövdesine sığınır bir çocuk

Kimi geceler vardır, babalar uzakta eskir
Suya atılan bir taşın buruşan sessizliğidir
Ayışığı, gölgeler... kâğıttan yelkenli
Kimi geceler uzakta, bir tepenin ardında

Ova: bir çığlığın izdüşümü avuçlarımda

İLK BAKIŞ

Bir sabah pencereden bakınca birden yeşeren avlu
Bir ormanın gizli ipuçlarını fısıldar kulağına
Ve soyunup gözlerinden ta kemiklerine kadar
Zamanın o beyaz kırsağıdır, delişmen, tutkulu

Günlerin çimeninden kaldırıp başını sana bakar.
Sen ona doğru koşarsın kayarcasına, denizin
Kabaran köpüklerinden çılgın tapınaklar
Bir ormana girer ve birden kaybolursun

Günlerin karatahtasından adını siler rüzgâr.
Çocuk oyunları ve aşkın büyüülü sesi
Bir ağacın bütün yılanlarının sana uzattığı
O ilk bakış, pencereden, kırlara doğru

UZUN BİR ŞİİRE BAŞLAMAK

Aslı ve Zafer'e

uzun bir şiire başlamak
zamansız bastıran yağmura rağmen
dizelerin aralandığı yerde beliren yüz
bir perdeyi açar gibi karanlığın içinden

kimin elleridir bilinmez bir dosta benzeyen
ay mı, bulutlar mı ya da sessizce
bahçeyi boydan boya dolaşır rüzgâr
o sözcüğü içinde saklar gece

uzun bir şiire başlamak
hayat kadar uzun, umutlar gibi uzak
bir yol ansızın kesiliverir bir yerlerde
bir denizin önünde unutulmuş ırmak

haritalar karışık bir yalnızlığı gösterir
amaç yoksa sonsuza uzanır yollar
uzun bir şiire başlamak, belki bu!

ne çok beklenmedik sözcük ışırdı gecede

YALNIZ ADAM

yalnız adam görür bazı şeyleri
düşüncenin ıssızlığında beliren gölgeler gibi
kalabalık caddeler, ışıklar içinde geniş...

hep gidilecek bir yol vardır birlikte başlanan
sonunda تنها bir sokağa çıkar insan
işte ardında giderek azalan ayakizleri
gölgesinden korkan ışık, dalların mor iskeleti
yılların kararttığı bir gümüşü ovalar gibi
sıyrılmak istesen de seni saran ellerden

bir an, duyumsayıp ansızın
yalnızlığın o korkunç ejderini
fırlarsın sokağa, aramak için birilerini

BİZANS AĞACI

eski bir bizans ağacı
sonsuzca dokunmuş bir kilim
yamaca uzanmış gerinen gün
içinden ışıklar taşarak uyanan

her şeyde akıp giden bir ırmak serinliği
her şeyde bir gölge kıpırtısı...
ayakuçlarında gezinen bir anne
çocuğunun uykusunu taşır gittiği yere

değişen ne var ki? bin yıl ya da bir gece
çocuklar ansızın büyür anneler ölünce
ağaç dallarını uzatır, geçmiş bir günü örterken
bir başkası çıkagelir silerek izlerini

uzakta akşam yavaşça rengini katar eriyen güne
dağın yamacına kamp kurar göçebeler,
bir ışık çıkarıp göğsünden, geçici varlığını
bir iz gibi bırakmak için karanlığa

işte bak! en uzak yollar boyunca
rüzgârdan başka bir de derin boşluğumuz
karanlık pencerelerden ışısız sokaklara
belki henüz doğmuş bir çocuğun çığılığı

bir de belki, geçmişe ve geleceğe
uzanan kollarıyla her düğümünde
eski bir bizans ağacı uyur gövdesinde
tanıktır, doğan güne ve bütün ölümlere

GENİŞ BİR PENCEREDEN

Yağmur uzun bir çığlıktır, bakınca duyulmayan
Geçmişin ormanında yorgun bir kurt gibi uluyan,
Aştır, ince bir tren düdüğü yakınca ışıkları
Acı sokakta kalır, sis götürür çocukları

Bir gemi geçer sonra usulca geniş bir pencereden
Ayaklarını uzatırsın doğaya, dokunmak için gözlerini
Bir el sevgiyle dolaşır ürperen bedeninde
Bir başka el alır teninden ürpertini

Uykunun böceği derin ağlarına çekilir
Ihlamurlar altında, sonsuz yaz akşamında
Açık kalmış bir camdan, güllerin arasından
Birisi, eski ve dalgın bir şarkıyı çalar durmadan

Bir dal kırılır geçmiş ve gelecek arasında
Uzanmak isterken yıldızlı göğe, zor!
Oradan usulca günlerimiz savrulur
Çocukluğun gibi, seni ötelere kaçıtır yağmur

HÜZÜNLÜ FALİH

İki boş satır, hüzünlü kahve, sonbahar
Eski sandallarda sallanan aylak balıkçılar
Başımı benden alıp uzak günlere savuran rüzgâr
Derenin tortusu çöküyor, çöküyor dakikalar

Akşamın kararın kedisi, körlük saati, sonbahar
Zamanın hızlı akışı içinde yavaşlayan ânlar
Uzak çayırlarda koşturan loş küheylanlar
Ve yaprakların arasında birdenbire açılan mezar

Biri var ötede hep geçmiş günleri sayar
İki boş satır, hüzünlü kahve, sonbahar
Çocukları gelecek günlere sürükleyen rüzgâr
Orada bizim için ayrılık, yalnızca ölüm var

Derenin büyüsi: yıkık bir köprüyü ayıran sular
Geçmişe, hep geçmişe mi akar?

ÇOCUK VE AYNA

ağaç usulca yayılır güneşin serpilten gövdesine
gözlerini açan bir kuğunun kanatlarında büyür gün
sonra öteden, ta ötelere
ince

akıllalmaz

titreşen bir boşluk gibi
sesinin yankısına bulanmış bir kuş
kayınlarla tepenin
denizle ışığın
görüntüyle aynanın arasında
sıkışık kalmış bir ânın resmini çizer

çocuk bütün bunlara bakar
sesinin balkonuna konan kuşun kanat çırpışına
saatin ziliyle irkilen zamanın uçup gidişine
görüntüyle aynanın arasındaki sonsuz değişimlere

çocuk bütün bunlara bakar
taşlara

büyülenmiş gibi
ışığın taşlarda büyüyen ırmağına dalar
kopuk zaman parçalarına
köpüklere, yaprağına, zambaklara

kayınlarla tepenin
denizle ışığın
görüntüyle aynanın arasında, ah!

belleğin tazısı dalmış çalılıklara

BIÇAK

benim gizlerim yok, çıplak!
çıplak bir ardıç geçiyor duvarın izinden
mağarasında uyuyan şaman
unutuldu
binlerce yıllık uykusundan
uyansa bile

putlardan söz ediyorduk
tanrının izniyle nasıl başlamalı söze?
duvar duvara dönmeden önce
kim karıştırdı kumu kirece, kim sıvadı
sözlerin ve şehvetin üstünü?

benim gizlerim yok!
ayır ayırabilirsen ikiye
tam ortasından akıp giden suyu

bir bıçak neye yarar
kesip çıkartmaya, bu inançsız ruhu

SÜRGÜN

sürgün, ona ki aşklarla birlikte
göçüp gitmiş, saatler ve ararışlarla
bir adak! soğuyan taşa uzanmış kurban
zamanın karanlık ağzına bakıyor şimdi
ürperen tüylerin arasında akmak için bekleyen kan

sürgün, bir toz tanesi ki süpürülmede her akşam
her akşam gözleri bağı bir koç gibi inmede kapma
açıp kapatmak gerek, aşklar ki uzayan her dakikada
yeni bir filiz yeşertir çorak topraklarında

tanrım! bir gün, nasıl da uzak
büyük bir boşluktan uçarak
kavuşmak sana

BİR AKŞAMÜSTÜ

Güz ortası bir akşamüstü ansızın
gözkapaklarını birdenbire kapatan
bir ceylan gibi iner gece
ve senin korkuyla baktığın yerde
avuçlarının arasında ince
bir ceset gibi yatan günlerin

Sen en tanınmayan renginle
tek mevsimlik krallığın
Bir akşam serinliği, bir geyik izi
yokluğun gölgesi
Şuradan geçmiş gibi bir bir sayıların
eksilen sessizliğinde bütün anılar

Güz ortası bir akşamüstü ansızın
ince bir sızı gibi büyür göğsünde
ıssız caddelerde yapayalnız, şaşkın
ardında bir kapının usulca kapandığını duyarsın

Bir akşamüstü.. ki ansızın yaşlanmışsın

ESKİ BİR RESİMDEN

eski bir fotoğrafta, düşündün mü hiç
duyguların resmini çekmek zor
bir kız, salıncakta, ağaç dipleri esmer
gözleri dalmış uzaklara

belki yıllar sonra bir defterin köşesinde
atılmış onca şeyle, unutulmuş ve geçmiş
gençliğini bulmuş gibi bakıp bakıp resimlere
o ânı hatırlamak... zor

bütün o yollardan geçip gelmişsin belki
sen günlerin dalgın pınarından su içen kız
ne o bahçe, ne o ağaç... ne de salıncakta
uzayan esmer gölgeleri görebiliriz şimdi

eski bir fotoğrafta, düşündün mü hiç?..
annem, annem olmadan önce

AÇILDIKÇA

damarları sürekli açılan ve açıldıkça
yeşil girdaplı bir denizi gözlerime salan
bir kadındır, gecesi gündüzüme karışır
en olmadık saatte en olmadık öyküler anlatır

karanlık açılıp kapandıkça dar bir kapıdan içeri
yağmuru yakasında taşıyan neon ışıklarıyla
bir memur eskisi kıyıya bakan meyhanede
sökük paltosunu özenle kâtlar kurutur

bir çocuk kalır bir yerlerde bir bayram telaşı
bir kahkaha, bir cümbüş, unutulmuş bir çiçek adı
kimbilir belki en çok vapurların boşaldığı
o akşam saati başlar yeniden İstanbul'un

yabancı ve ıssız adamların ortasında
bir ses bir sesi çağırır
bize benzeyen bir yüzün
usulca kayıp gidişi... kalabalıktan

bacakları sürekli açılan ve açıldıkça
korkuyu geride bırakan uzun bir koşunun
sonunda hiçbir yere varmadan uzandığımız
yorgunluğun mermeri çatlar başucunda

DENİZ FENERİ

Karanlık papazların büyüülü tapınağı
Kısıtılmış çocukluk şeyler ve neyler arasında
Işıksız mağaralarda, avluda, dik duvarlarda
Ardında soruların ve özlemlerin kaynaştığı

Oradan çıkmak bütün merdivenleri
Uzakta çan kulesi, orgun kararan sesi
İçinde bütün korsanların beklediği
Dökülen kanlarımızla köpüren deniz

Gecenin kemik ve toz karışımı saçlarında
Ufka gerilmiş ağ ve tuzdan parmaklarıyla
Düşen bir sesin alınma çizdiği resim:
Siyah bir armada usulca demir atar avluya

Çocukluk düşleri loş koridorlarda
Uzaklaşan ve büyüyen ayaksesleri
Hayaletler, gölgeler deniz feneri
Karanlık iki çığlık gibi rüzgârda

ŞAİRİN ÖLÜMÜ

işte gide gide en uç noktasına geldin sözlerinin
dil bitti ve karşında bu derin uçurum
bir harfin damarlarından çektiğin alkol
damittiğin kan benzeri acı bir su
içtin diyelim, sonra bu yanık kokusu
avuçlarında terleyen sözcüklerin raks ettiği
bir ölüm gecesi gibi
kararan ağaçların altına yatırılıyorsun gövdeni
usulca gölgeni ayırıyorsun ondan; ruhunu, gözlerini
asılmak için belki beyaz bir elin
gerdiği iplerde son hecelerin

işte gide gide en uç noktasına geldin sözlerinin
kalemin durduğu yerde gözlerin ve beynin
saçın önüne düşse
öldüm, diyeceksin

ODA MÜZİĞİ

*Il est des parfums frais comme des chairs d'enfants
Doux comme les hautbois, verts comme les prairies*

C.B.

oda müziği

I

rüzgârın araladığı camlardan bak
göğe yıldızların düştüğü saatte
sıcak ve yorgun yatağından doğrulup
bir geceyarısı ansızın uyanmak

bahçe sessizliğini çeviriyormuş meğer
tozlu yolda uzanan bu bulanık ırmak

II

susup sessizliğine bakabilir misin
aynalardan düşen tanrı suretlerine
bir avuç tuz alıp madenin derinliğine serp
ürperen gölgeni bastır kanayan yerlerine

zaman bahçenin bir ucundan giriyor
basamaklarında oyalanıyor yıkılacak bir evin

sen ey! çadırını söküp
rüzgâra savurduğu mendilin peşi sıra
eski ayakizlerinde yeni bir yol arayan adam

bir mezar ürpertisi gibi
durup resmine bakabilir misin?

III

unutmak ve anımsamak arasında
bakmanın çığlığını oyan ses
göğsümü bir cam gibi çizerek
gecenin ormanına süzülen bulut

bir ağaç yükseliyor bakışların biriktiği yerde
belki aynalardan yapılmış bir şehirde
gölgeden insanlar arasında, bakıyorum da
çöl kendi serabını yaratıyor

günü fırlatıveriyorum avuçlarımdan

IV

usulca gezmek
ayışığının gezdiği yollarda
izleyerek bir gölge gibi
bir dalın rüzgârda titreyişini
bir yaprak bir yaprağa karışıkça
keşfet ey yolcu!
henüz yatışan tozun
ne anlattığını toprağa

V

yüksek yerlere çıkıp aşağılara bakmak
(yolun dolanarak vadiye kavuşması)
ayın çepeçevre uzun bir çizgi çizip...
izlerin su içmeye gidip de dönmediği
bir gölün durgun sularında boğulmak

VI

avuçlarımı açıp boşluğa çeviriyorum
bir kuş kanat açıyor, yaprakların
üzerinden ayışığının usulca akıp gittiği
altında ne varsa süpürerek
üzüntü, tasa ve geçmiş günlerin
içinden sıyrılıp uç uzaklara

VII

insanın kendinden sıyrılması
yağmur yağarken kırılan bir dalın çıtırtısı
sıcak evinde pencereden bakması bir yüzün
ve bakarken sen, dışardan içeriye
içerden dışarıya, gördüğün
bir ayna kırılıyor gözlerinin içinde, sanki
hayatın sokağın bir ucundan ötekini katediyor

VIII

usulca gezmek işte yine
şimdi bir düş olan kentin sokaklarında
bir özleyiş olarak kalan eski yapıların
hatırlamaktan bile öte
unutmak kadar yakın
eski konaklar, köşkler ve uzak bahçelerin
hangi rüzgâr, hangi yağmur, hangi uçuk zaman
silip süpürdükçe
çocukluk belleğinden unutarak büyüyor insan

IX

yollar yolları kesiyor
çığlık çığlığa karışıyor karanlıkta
uçup uçmamakta
kararsız bir kuş gibi...
altından bir yılanın sürtüntüp geçtiği
yerde bıraktığı iz
kayanın göğsünde büyüyen çatlak
suyun ilk yükselişindeki serinlik

bütün bunları gördüm ben
altın tozlarını örterken yalnızlık
tepenin ardında kimse yok
bizim izlerimiz yok artık

haykırsan haykırsan sabaha dek
çığlığın bile geri dönmeyecek

X

bir dal mı kırılıyor ne ötelerde
çığlığını duyuyorum dağlardan kopan çığın
bir yol uzanıyor kapanmış geçitlere
ışsız bir koy oluyor yalnızlığım

ben şimdi bundan yıllarca önce
iz süren bir kurt gibi şehrin sıcaklığına
bakıp bakıp sararan söğütlere
akan suya, zamana, ürperen dala

kırılan ben miydim yoksa kim? ötelerde
kendi çığlığını duymak için yüzlerce kere
derin kuyulara sarkıp o ıssız gecelerde
yüzümü çıkarın! orada, düşüp kaldığı yerde

XI

gökyüzü tepenin uzantısıdır suyun gözbebeğinde
dört nala koşan kısırak kuğuya dönüştüğünde

uzun zaman önce eski bir çin yazıtında
kalemi insan kanına batıran kâtip
böyle yazmış zamanın kütüğüne

bir yıldızın yüksekliğini ölçmek için
dört kuğu kanadı ve yelesinden kısrağın
bunları yavaşça geceye serpeceksin

lotüs, nar çiçeği: kirazlandığında zaman
nasıl da tam alnıma düşüyor gölgesi
duvarın boyuna eriştiğinde
kurumuş dalın kırılan sesi

XII

sabır suya düştü gece
dağıldı köpürerek akan suda
düşüncelerim sana değince
çok uzaklardan bile olsa
dağılan ben miyim yoksa ne?

inanmak gerek belki de
yalnızca gölgelerin
vurduğuna bu dünyaya
eğilip baksam akan suya
ben kendimi göremem
beni bana gösteren ne?

akan suda, aynada, akşamları
karanlığın bir sır
gibi kapladığı camlarda
suyun aynası kırılınca
beden yok olur
gölge kalır yalnızca camda

XIII

gökyüzündeki aylardan biri
kayıp giden bir çizgi
gibi
suya eğilen ceylanın içtiği

ağaç bulutun üstünde durdu
gözümün teki ötekini vurdu

XIV (XXVI)

denizin üstünde kayalıklar
zamanın adımlarını ölçer

oturup saymak için gelip geçeni
suyun kenarındaki deli

balıkların telaşından
göremez kendi gözlerini

XV

aradığım şeyi bulabilir miyim.. gözlerinizde
sönük bir isyan kokusu, insan nasıl da yanılıyor
suyun rengine dalıp gidince akşam
kim bilir kaç güneşi eskitmiş pencerenizde

aynalar mı diyordum, hep durduğu yerde
zaman ilkbaharı arıyor kendi geçmişinde

XVI

Tanrım işte yaşlandım neden?
bu yaz güneşinde çifte kelebekler

ormana doğru uzanan yolda
ilk ağacın başladığı yerde ölecekler

lirik akıl! olmazı olmaz kılan
ilk varan kaybedecek, nasıl?

bakınca ay düşecek geceden
uzanıp bakınca pencereden:

Tanrım! yaşamak için çok gencim
ölmek için çok yaşlı

XVII

sahi karanlık bir söğüt müdür sudaki aksin?
ne zamandır cinnet saatlerinden bir çocuk
çıkarm gelir sisler içinde
bakılmadık tek bir sokak kalmıştır

yakın kampanalar uzak gemileri çağırır
akşam güneşinde kırılınca martılar
düşer halsiz! avuçlarında bakır...

çocuk uyur ve ölüm
alnına siyah bir kelebek bırakır

XVIII

uzun bir sessizliğin aynasından bakıyoruz birbirimize söylenecek
onca söz nasılsa bitmiş!
küçük izlerimizle bir çizgi bırakmış hayata sevgimiz
belki de yalnızca bir mum.. nasılsa bitmiş!

yalnızca ışığı kalmış anılarda
o mum yanıyor mu diye
bizi aldatan hâlâ

XIX

bir elma bırakmıştım size tıpkı
arıların kar yaptığı yerdeler,
soylu düşünceler vardır bir ağacın barındırdığı
o su kenarına kadar nasıl gelmişse

sürüntüp izlemek, bir kuşun titrediği yeri
size en çok yaraşan: av mevsimi
tan yeri

XX

bir bıçağın süzülüştü yırtarak kendi çığlığını
bir yerlerin ağrıdığı zamandan beridir hani
ikiz çocuklar doğurup yatağından doğrulan
annemiz: saçlarını yıkıyor şimdi ırmağında sonbahar

suya atılan ölüm müydü?
bir halkası sizi sürükliyorken

XXI

uzun bir nehrin kolları bölüyor hayatımızı
bir eliyle kapatıp bütün kapıları
bir eliyle camlarını açıyor, sonsuz!

bir göle varınca ayakizlerimizin
baktık ki üzerinde durmuşuz

XXII

uzak gözlerle bakılan bir ayna mıydı? söğüt yorgunu su
ve kıyısında gezinen (biliyorum ki gezinmiştir bir kız, çünkü
işte ayakizleri) şimdi nerede olduğunu kim söyleyebilir?

ölüm bir ok gibi
hayatın (ve zamanın) kalbini delmektedir

XXIII

kim durduysa burada işte yorgun bir viyolonsel
devrilmiş şarabın akıp durduğu yerde-
lilik dudakların anısından başka ne kalmıştır ki
hayatın soldurduğu sevgililerden geriye

XXIV

bir ağacın doldurduğu yerdeki boşluk
uzanmış dallarıyla çığlık çığlığa...

koşmak nedir ki? ağaç nereden bilecek
eteklerinde soluk soluğa öpüşen çiftten başka

zaman düşünceden bile hızlı akıyor
sevgilim! bir zamanlar sen de...

XXV

bir atın başını yatırıyorum dizlerime
geniş, çok geniş çayırların ortasındayım
rüzgâr denizinin çarpıp geldiği
bir ses yoncası, yosun tutmuş bir çığlık
hani ne zamandır gemiler geçmeyen
bir dağın eteklerine çökünce sonsuzluk

bir atın başını yatırıyorum dizlerime
köpük kokulu bir yalnızlık gibi biz bize
usulca paslanan demirin izinden gidiyorum
ayakizlerimin bana seslendiği yere

bir gün göklerin ve denizlerin ötesinde
bir avuç kum gibi serpilirken geceye
bütün yazılar ve sözler silindiğinde
bir atın başını okşamak, yatırıp dizlerine

sahi yoksa o siz miydiniz?
müzik bitti ve eridi odadaki gölgemiz

yedi şiir

SONBAHAR ŞAŞKINLIĞI

sonbahar taslakları çizen bir ressam
 elini eylülde kaybetmiştir çünkü
 nasıl? bilinmez... nasılsa kaybolmuştur
 henüz tütmede olan çayın buharıyla birlikte
 bir sabahın ince pusuna sarınıp da

sonbahar limanlarını dolaşan bir gemi
 yönünü eylülde kaybetmiştir çünkü
 yükünü boşalttığı rıhtımdan beri
 azgın dalgaların ortasında
 inancını yitirmiş bir gezgin gibi
 sığınacak bir yer aramaktadır

sonbahar şarkıları söyleyen dilsiz
 sesini eylülde kaybetmiştir çünkü
 belki geri gelir diye beklemektedir
 hep aynı notanın üstünde yapayalnız
 oysa şarkının gerisi onu çoktan unutmuştur

sonbahar şaşkınlığı içinde gidip gelen biri
 ayağını eylülde kaybetmiştir çünkü
 ağacın altında kalan son ayakizi..
 kendininki sanır oysa bir başkası
 onu çoktan oradan alıp gitmiştir
 anılar müzesine kaldırmak için

sonbahar anılarını çalan hırsız
 belleğini eylülde kaybetmiştir çünkü
 bilmez kim kendisi, kim hangi düş
 oysa hep kaybolmuş anılardır
 bazen ressam, bazen dilsiz, bazen başıboş bir gemi
 bazen kayıp ayaklarıyla bir devrimci
 kendini hâlâ uzun yürüyüşlerde sanır

ISSIZ TOPRAKLAR

ilk önce suyu ısıtmayı öğrendim, karın yakıcı sığağını
mağaralardan inenler oraya, külrengi taşların arasına
seslerinden başka bir de ürpermeleri olan resimler bırakıyorlardı

taşları yontmayı öğrendim, sonra bir gün
dilim kurumuş diken tadındaydı, ölümün
gizli bir güç olarak yaşadığı o ıssız toprakta

insanlar (onlara insan mı denir?) madenlerin
gizli güçlerini öğrendikten çok sonra
sesleri duyulmaz olan hayvanlarla üşüyen
ırmaklar boyunca biriken kumları aradıktı
o sarı ve parlayan ışığı bulmak için

doru atını yaban rüzgâra kamçılaman avcı
gel deş göğsümü
çünkü
kardeşinim ben

SOĞUK IRMAKLAR

ölüler arasından geçip giderken
şarkısını unuttu biri gizli parklarda
ayakizleri ayakizlerinden kaçır gibi sessizlik
unutulan şarkının sokaklarına oturdu keder

soğuk ırmaklar vardır yalnız kuş sürüleri gibi akar
morötesi çiçekler ve kana bulanır mercan
fildişi, maun ve simsiyah masklar
hayatın çizdiğine birikir usulca sızlar

o kıyılarından kalkan bir gemidir belki afyon
çekmiş bir kızın gözlerinden süzülür ince
ince yağın yağmurun altında titrediğimiz,
şarkısını unutan yolcu usulca yan çizer şiirimizden

ölüler mi kalır yalnızca bir kenti bekleyen
geceleri kalkıp kalkıp bakınca camlardan
ne sevinç kalmış, ne hüznün; canlılık...
kalbine soğuk bir el gibi sokulur mercan

işte masalardan birinde yine hep aynı şarkı
fildişi bir hüznün gibi yaşayıp gitmede
yaşamak mı denir soğuk upuzun bir denizde
kaybolan bir yüzü örtünce masklar

KİMSE BİLMİYOR ARTIK

gidelim istiyordunuz (suya bak: ter basmış sıcak bir yaz korusu)
aşağıya doğru durgun atlar, sonra daha aşağılara uzanan
göz alabildiğine geniş otlar ve çiçekler arasında
iki bacağına sonsuza dek açan yol...
kimse bilmiyor artık nereye gittiğini

ah bir dal olalım istiyordunuz, meyvasız, kırık bir dalı kim ister
yalnızca deli gibi köpüren ırmakta bir o yana bir bu yana
savrulan (hayat mı diyordunuz)
açılmış bacakların ortasında kararsız...
kimse bilmiyor artık nereye gittiğini

bir attım ben çok zaman önce, kartalların çığlıkları
vadileri boğarken ve yarı açılmış sandukasında gecenin
bakirelerin gözyaşlarıyla parçalanmış gerdanlık
ne çok yaraşır size, uzun gölgenizin
ve savrulan saçlarınızın içinden geçerken karanlık,
gökyüzünü iki yarımküreye bölen kılıcınızla
takımyıldızların arasında ilerleyen
bir attım ben, ikiz güneşlerin parladığı yerlerde
yalnız patikasında samanyolunun
ama...
kimse bilmiyor artık nereye gittiğini

düşman rüzgârın önündeki karanlık
hangi ağaca çarpacak, bilir misiniz
eski bir kalp sızısı gibi
aranıyor, aranıyor, aranıyor
her yolun başında bir bakire onu bekliyor
ama...
kimse bilmiyor artık nereye gittiğini

bir tek o biliyor
birbirini yansıtan aynalar panayırında
bütün yolların gittiği tek bir yer vardır
ama...
kimse bilmek istemiyor artık nereye gittiğini

SARARMİŞ ATLARIN ÖLDÜĞÜ ÜLKE

ruhunda kara derili bir günü dolaştırır gibi ıssızca
bir nehrin kollarından geçiyorsun
kimse tanımıyor seni, yalnızca içi boş bir güvercin
adım atılmamış ülkeler boyunca

sararmış atların öldüğü ülke
kaskatı açılmış kolların çizdiği boşluk,
nesnesi sen olan o dairenin içinde dönüp duran
binlerce kuş var, kaldırıp atılmış ruhlar
kaldırımlara dizilmiş bekleyişlerin son bulduğu bar

orada ne içilirdi? esmer tenli kadınlar
ardında bir esinti bırakıp, sonra
unutmanın loş karanlığı içinde eriyen
yalnızca bir koku
ama bir yaşam boyu sen onu aramıştın

haydi oradan da geç süngüsü düşük siperler boyunca
asırlık cesetlerin gömüldüğü o ıssız törenden
döner gibi
ne için yürümüştük ki bunca zaman
yalnızca içi boş bir güvercin
o günlerden bende kalan

YİTİK BELLEĞİ RÜZGÂRIN

Işıl'a

buradayım, sana bakıyorum
omuzumda yağmurun silktiği tozlar
oysa henüz ne nisan ne de sonbahar
yalnızca suyun gizli duvarı
yani bir ırmak gibi akmaktasın

ben seni izliyorum, gölgeni
güneşin yağmura vuran gölgesini
fildişinden bir taş gibi öpüyorum seni
yani seni diyorum öpmek akıp giden suyu
suda oynayan ışığı
ışığı ışıkla dolduran aşkı, adını
gömüyorum sessiz çığlıklara, suya, uçurumlara

sen avuçlarından gizli kuşlar geçiren
bilmez misin ki bulut
bir balık sürüsüdür o göksel denizde
ben seni izliyorum nicedir daldırıp ellerimi
o bulutların arasından çekip çıkarmak için seni

sen altın ya da güneş ışığı bir bıçakla kalbimi oyuyorsun
oyulmuş iskeletimden karanlık bir rüzgâr gibi geçiyorsun
bir ırmak gibi geçiyorsun zaten hiç durmadan
zaten hiç durmadın ki, nereye gittiysen
bir güvercin uçuşuyla oraya dek izledim seni
yeşeren okyanusların, köpüren dalgaların içinden

diyorum ki köpüğü sudan ayırmak ya da akşamı
rüzgârın yitik belleğiyle uçarken ben
bir kayayı çekip çıkarmak ırmağın derisinden

işte öyle seviyorum seni, bir taş
nasıl sonsuzca düşerse
sonsuzluktan bir sonraki uçurumlara

SON ADA

okyanus kaldırıyor tuzunu ince
rüzgâra seren kadının esmer boynunu
suyun açtığı yolda ilerliyor hüznün
dalga'nın kabartıp attığı çığlık benzeri... ne?

beş tarafı sarılı bir korsanım ben
definem kimdedir? kadını'm nerede?

çok uzun zaman önce, yalnız bir ada
olmayı düşledimdi, berrak suyun altında
bir deniz krallığı, yalnızca ben
ve sen olan çocuklarımızın beyaz tuzlarda
oynaştığı ve silinip yiten ayakizlerinin peşinden
giden kim? yedi denizin ötesinden
belki gelir diye beklenen

beş tarafı sarılı bir korsanım ben
definem kimdedir? kadını'm nerede?

o, durgun suya vuran ayın resmine baktı
orada geçmiş yaşamlarımızdan yansıyan bir şeyler vardı
ışığı kaydıran teninden bir ürperti gibi
akıp giden bir su damlası olmayı düşlemişti

beş tarafı sarılı bir korsanım ben
definem kimdedir? kadını'm nerede?

kayadan seken bir taşın bir vadi kadar derin
çığlıklarla açtığı yaradan yaraya akarken kan
ruhumun tayfaları bir bir terk ediyor gövdeyi
artık gidecek son bir liman
yok! ayın solgun ışığı bulutlarda erirken
o son kez başını kaldırıp oraya baktı
okyanus tuzuyla ağaran kâğıtlar kadar beyazdı..
oysa şimdi çok uzak bir gülün altında
toplanıp duruyor hâlâ karıncalar
otlar, rüzgârda deli gibi sararan otlar
koşturup duruyor uzakta hırçın bir tay
rüzgârda savrulan kelebekler gibi
kaybolan ömrümüzün üstüne vuruyor ay

beş tarafı sarılı bir korsanım ben
definem kimdedir? gençliğim nerede?

İHANET PERİSİNİN SOĞUK SARAYI

Birinci Basım: Era Yayıncılık, 1995

İSTANBUL ŞİİRİ

saatçi saatini boynuna astı. tik - tak
bir tramvay neşesiyle İstanbul'un resmine bak

kar da yağıyor dur belki Boğaz'ın dalgın sularına
Kandilli, kandilsiz gezerken takılmış Yahya'nın rüzgârına

eski şiirler alıp satan bir borsa simsarı hevesiyle
düştü kuru şiirin, doların ve altının yükselmesiyle

levanten bir kayıkçı edasıyla yazılmakta şimdi şiir
İstanbul belki de o eski İstanbul değildir

birileri diyor ki, İstanbul: Galata ya da Pera
özlüyor, ah nerede kafe şantan, nerede opera

İstanbul, evet, biraz Galata Kulesi
ama biraz da, hiç unutmadan, Ayasofya'nın minaresi

saatçi saatini boynuna astı. tik - tak
şiir: biraz da aynanın tarihine bakmak

sisin içinden

AKŞAMCILAR BALADI

Biz lanetli gemicileri eski korsan şarkılarının
Biz dilenciler sürüsü Galata sokaklarının
Bizans meyhanelerinden, Mısır'dan ve Ceneviz
Kalyonlarından dökülen ayyaş gemicileriz

Biraz kılık değiştirdik şimdi sakın korkmayın
Gemilerimiz yok, ruhlarımız eridi. korkmayın sakın
Ne uzak seferler, ne mercan adalar
Ev bark, çoluk çocuk, şimdi bunun için içeriz

Yaşlanmış ağaçlar vardır park köşelerinde hani bilirsiniz
Dalları uzak denizleri gözler durur
Eski anılar canlanır köklerine vurunca rüzgâr
İçimiz çürüse de, bir bardak şarap için kalkar gideriz

Bizi hor görmeyin geç saatlerde sokak köşelerinde
Kaldırım kenarlarında kaymış gözlerimizle
En uzak yolumuz bu artık gide gele
Evle iş arasında, üç kuruşa. bunun için içeriz

Aramızda rütbe farkı yoktur hiç olmadı da
İçince farksızdır vezir dilenciyle
İster küçük bir kayık, isterse dev armada
Bir zamanlar öyle ölçülürdü zenginlik, şimdi ne ile

Ah temiz çarşafılar düşlemezdik yeterdi ahşap kerevet
Kadınlarımız ekşimiş peynir kokardı, olsun ne çıkar
Gözlerimizi açsak en uzak yıldızlarıyla rüzgâr
Gelir dolardı içimize, nasıl da mutlu olurduk, evet!

Bilir misiniz en eski şarap bile tutmaz insanı denizin tuttuğu kadar
Uzaklaşmak gerek, gitmek bir yerlere, her yanda taş duvarlar
Her yanda kalbini cebinde taşıyan türlü beyinsiz
İş güç, çoluk çocuk, işte bunun için içeriz

Ey ruhunda eski korsan hayaletleri dolaştıran ayyaş
Kolomb'un dümencisi, Hayrettin'in neferi
Bak! ışıklar söniyor, hayat gölgeleniyor, ölüm yavaş
Bir tekne gibi süzülüyor koydan içeri

Biz lanetli gemicileri eski korsan şarkılarının
Biz dilenciler sürüsü Galata sokaklarının
Bizans meyhanelerinden, Mısır'dan ve Ceneviz
Kalyonlarından dökülen ayyaş gemicileriz

AVUÇLARIMI AÇIP

avuçlarımı açıp hayatımın
gri kumlarını döküyorum sulara
karışıp gittiğini görüyorum hayatımın
hayatıma karışan başka hayatlara

ayın doğuşu sersem bir kuştur
ve bir köpek gibi kızgın soluklarıyla
bahçeden geçen izin açık bıraktığı kapı
ve kalbimde
kırılan demirin içerde kalan kısmı

bir at huysuzca silkinir yalnız gecemizde
birisi adını haykırır bahçenin derinliğine
bir çizgi gibi dökülen ışığın üzerinde
bir gemi geçmişe açılır çoğu zaman

sonra bir elin yaktığı ışıktan denizin üzerinde
sevincin ve aşkın kızarttığı bir yüzle
heyecan içinde koşarak gelir gibi
hayatın gidişi de... işte öyle

zaman uzun atını koşturuyor alnımızda
bir kuş çizerek geçiyor avuçlarımızda yiten göğe
nehirin geceye döküldüğü yerde
kadırgasını demirliyor ve upuzun direklere
beyaz bayrağını çekiyor yenilginin

işte oradan aşağıya doğru adımlarını daraltan korku
sonsuz patikalar boyunca iniyor kaç kez ölümü
ardına hiç bakmadan, suyun üzerindeki köprü
taşlaşmış hayatımızı ayırıyor öteki yarısından

YELKENLİ

ırmak seçimini yaptı, ya sen?
gitmek için ne bekliyorsun daha
sevmek için çok mu geç?

kimseye söyleyemediğim bir şeyler var
kimsenin umurunda değil yanında yatan ölü
ölen bir şeyler var durmadan, eksildikçe
artan yalnızca hüzün

ırmak ve ırmakta kürek çeken küçük kız
suyun yolculuğu hiç bitmeyecek
kız usulca büyüyecek
ırmağın denize açıldığı yerde
simsiyah bir yelkenli onu bekleyecek

biz! yola çıkmaya korkanlar
biz! sabahları dehşet içinde uyananlar
biz! ruhunu Faust'tan bile
ve aynada bir Yahuda görüntüsüyle-
hangi ırmak kabul eder ki bizi?

hayatım boyunca çalıştım, diyor biri
ve benim çıktığım merdivenleri
kim yükseltiyor tanrım! durmadan
bir başkası hızla yanımdan geçiyor
tutduğum duvarlar dağılıp dökülüyor
inandığım ne varsa bir gece içinde çöküyor

akşam yavaşça iniyor tutunmadan hiçbir yere
kirlara doğru bakıyorum
insanlar toplanıyor aşağılarda bir yerde
su içiyorum, yemek yiyorum, düşünüyorum
hiçbir ırmağa gidemeyecek kadar yorgunum
beni bekleyen yelkenli (eğer varsa)
ırmağı aşıp buraya kadar gelmeli

SİSİN İÇİNDEN

biliyorum, artık her şeyi bilmek mümkün olan yaşta
ağacın eğildiği yerdeki gölgesi kısa ve geceler uzun
bir kışı gizliyorsun ve yalnızlıklar yalnızlıklarla
avunuyorsun, bir göz gibi zamanı izleyen
baykuşun saklandığı yerden

uzun susmalar denizinden bir dalga
ancak acısını haykırır kayalıklara
sen onu duymazsın, çünkü
lodos artığı bir martının kanatları kırılmıştır
ve onun ölüsünü kim kaldırır?
zaman bir vapurun uğultusudur
sisin içinden kimseler çıkmaz

sen küçüğüm, avuçların kızarana kadar
çırp ellerini, bak! uzun sırmalı haydutlar
geçiyor karanlıktan, işte sağırlar ordusunun
başgenerali, işte yavrukurt marşı
işte üşüyen yelesini rüzgâra çaldıran tay
ve ölen teyzesini düşünen arpacı kuşu

biliyorum, artık kimseyi suçlamamak mümkün olan yaşta
ve avuçlarımda uzanan ülke
ve kollarımı dolduran kıta ve belki de
kucaklayamadığım ölü denizcilerdir
ancak yağmurda ağlayabilen
bir adamın gözyaşlarını kim görebilir?

kuzeyden güneye ve doğudan batıya uzanan
bir odanın içinde uyuyorum
ay benim çevremde dönüyor
yıldızlar üzerime düşüyor
ve ben kıpırdamadan şunu düşünüyorum:
'uçurtmalar gökyüzüne takılmadan nereye uçabilir?'

bombalanmış kent, yangın artığı ev, yüzlerce ceset
ellerim şuraya buraya değiyor da ben geçerken
her şey dağılıp dökülüyor
sisin içinden kimseler çıkmıyor
ah benim uçurtma bakışlı çocuğum, o tay
yelesini seyrelten bakışların içinden koşuyor

biliyorum, artık bilmenin önemsiz olduğu yaştayım
hangi yöne baksam kırılmış insanlar
ve onları bölen aynaların içinden kim gülüyor?
törenler bandosuz kapanıyor
kadınlar çocuklarının üzerine kapanıyor
çocuklar mutlu savaşlara gidiyorlar
mutlu ölümler oluyor bazıları için
'bazıları için bahar hiç gelmiyor' diyor birisi
bahar mezara konan çiçeklerde soluyor
kadınlar çocuklarında

bütün rüzgârların durduğu kıpırtısız bir denizde
bütün kıyılardan ve kıtalardan uzakta
pankartlar ve afişler indi
kentin duvarlarından ve solgun anılarımızdan
tüm yazılar silindi
evet, artık bilmenin önemsiz olduğunu bilme yaşıdayım
bilenler öldü, bilmeyenler
neyi bilmediklerini asla bilemeyecekler

ZAMANSIZLIK HALİ

insanı insana bağlayan ipler çözümlünce
yağmurun gölgelediği bir minareler şehrinde
herkeste bir atlıkarıncadan inmenin sarhoşluğu
beden yıkılmış bellek yerli yerinde

suların karardığı yerde bir eski zaman taksimi
ney ve kanun, şarap ve aşk
sanki ismin zamansızlık hali
çalınıyor da kulağıma bilmem nereden
bir çocuk koşarken gülüyor ve büyüyor birden

bir el satrancın taşlarını oynatıyor durmadan
ve yitik avluda zaman
rüzgârın prensliğine uzanan yollar boyunca
gölgeden fillerin mezarlığını arıyor

hicretin kaçınıcı yılı bu?
atların boyunlarında biriken ter
çölün kumları kadar çoğaldığında bil ki
durmak zamanı gelmiştir
ve yağmurun nereye yağacağını kim bilebilir?

İŞIĞIN HALLERİ

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
çünkü kırmızı
yanınca ve susunca bütün düşler
ağacın kayığına bin ve açıl bütün denizlere

şubat ölümdür dilin uzak yollarında
kalemi tutan el titrer ve kandil başucunda
zaman kurtlarını salar en ince kovuklara
iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
çünkü sarı yaraları sarar beklenmedik ölümlerde
beyaz hiç olmadı, hiç olmayacak da
yeşil: kutsal bir söz, orada her şey mümkün
siyahın göstermediği karanlık aynasında

mart gelince karları temizleriz
boylu boyunca yattığımız kış manzaralarından
ateş suya eğilir, gece yenilenir
karton şehrinde bir japon resminin
belki bir ağaç ansızın çiçeklenir

nisan kalbin yolunu açar yakın aşklara
bekleyiş usulca ayışığına çürütür
Mecnun belki de Leyla'nın çölüne gömülmüştür
iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
savaş kırmızı ışıklar yakar en serin kalpte bile
davulların uğultusunu bir an duyarsın da
içinde bir denize varamamanın yalnızlığı
heykel diye sarılıp uyuduğun cesetlerle

bir istasyon bir istasyonu izler
mayıstır ve bilirsin hiç gelmeyecekler
suyun zamanı tükettiği o karanlık aynada
barakasından korkuyla fırlayan asker
duyup da baharın gürültüsünü

işte o gün ve ondan sonra
çok önemli bir sözü unutmanın şaşkınlığıyla
oturup bir şiir yazarsın ve ışık
ölümü bekleyen bir ruh gibi titrer başucunda

SON HAVARİ

suyun eriyen martısı, kollarında boş saatler
ikinci vuruyor gözlerinden içeri, rüzgâr ve alametler
yalnız kadının olsaydım, onun yerine biri gelseydi
bir tren, boş vagonlar, yenmemiş kahvaltı artıkları
sonra bir su akıyordu durmadan
merdivenler merdivenleri tırmanırken
soluğunu.yitirmiş bir kedinin irileşen gözleri
karanlıkta bir çakmak mavisini... kıvılcım
ve İsa'nın son havarisi
şöyle de haykırıyor olabilirdi:
"ah! hain evlat!"
ve bir Ferisî solgunluğuyla akşamın Galile'sinde
ısınmak için onun çarmihini yaktıktı.

bir el nereyi gösterir gözün boşluğunda yankılanan bir el
at ölmüştü, peki bizi uçuran kimdi
nereden dönüyordu o durgun kalabalık
duvarın yıkılmış çocuğu, çağın aç yalnızlığı
önümüze ekmek yerine konan sahte özgürlük.

onu gözlerinden öptüm çünkü ayrılık
avuçlarımızdaki yola çizilmişti
bir sürgünün ayakizleriyle
nereye gittiği belirsiz
dönüşün çıldırtıcı hızıyla
geçmiş çağlara
ilkel barbarlığa.

ah sakallı baba! İsa'nın son havarisi
düşünce körlüğü aydınlatabilirdi
sevgi nefreti yenebilirdi
her şey ama her şey olabilirdi
ihamet ve açlık olmasaydı.

biz İsa'yı çarmıhından indirip sonra etini yedik
çarmıhın ateşiyle ısındık, şimdi her şey kül
ince bir toz bulutu gibi yavaşça çökmede hayat
umut bitti onu sen öldürdün
ah! hain evlat!

GÖLGE OYUNU

kâğıttan duvarlar ve ardında gölge oyunları
hep bir şeyleri saklamak için birbirimizden
gözleri kör etmek de mümkün yüksek duvarlardansa
ruhun içindeki duvarları kim yıkacak?

ah, onları duvarın içine gömdüler
inşaat sonrası yorgun ameleler
duvarın ardında ne var kimse bilmesin diye
ve koparıp dillerini timsahlara yedirdiler

sahipsiz diller konuşabilir miydi hiç
göz kendini görmek ister aynada
ruhun uykusu ağırdır bazen asırlar sürer
bazen bir gecede yıkılıverir duvar

ben duvarları hiç sevmem ister Berlin
isterse Çin Seddi, Yasak Şehir
yüksek şatolar, hisarlar, ya da müteahhit
ne çok duvar yapmış bizim evin içine

kâğıttan duvarlar ve ardında gölge oyunları-
çıplak göğsünden bir japon kadının
bir adam başını kaldırır, bakar
ve örter ışığı

ılık bir kül gibi

9 HARF

dokuz harfli bir kelime ve içinde senin adın
bir yerlere saklanmış aranır aranırdın
sekizinde solgun bir çiçek
gül ya da hiç gelmeyecek
yedisinde yapraklarını döken bir ağaç
birbiriyle topla, çıkar sonra gözlerini aç

üzerimde baharın tozlarını yıkayan bir yağmur serinliği
dokuz harfli bir kelime... ta o zamandan beri

ILIK BİR KÜL GİBİ

ılık bir kül gibi düşüyordu kar
hayatın yanmış ormanından
yüzümüze ve avuçlarımıza doğru
bir iz bırakıyordu sanki bir an
sonra yok olan bir düş gibi
suyun kaynama noktası
ibrenin üstünde titrerken buhar
ılık bir ten gibi tenimize değen kar
ılık bir nefes gibi dudaklarımızda
ılık bir koku gibi...

ah, kim bilebilir? sevdiğimiz kadın
el ayak çekilince ve koyu gölgeler arasında
penceresinde geç saatlere dek ışık
ne okur yalnızlığında, nereye dokunur?

sokakta çılgın bir tay ıslak kaldırımlarda dans ediyor
ağacın gölgesi duvarın ensesini okşuyor
suya atılan bir taş (kim bilir nerede?) ta oradan beri
sesini taşıyarak taş duvarda parçalanıyor

sevdiğimiz ışık usulca sönüyor (uyku! zalim uyku! düşünde
başka erkekler) ağacın gölgesi duvarda ansızın eriyor
ılık bir kül gibi düşen kar
ayın çılgın karanlığında dönüyor

upuzun bir gece orada bekledimdi
sahibini yitirmiş bir gölge gibi
ruhum! işte onu avuçlarımda tutuyordum
oysa şimdi yalnızca çorak yalnızlık

IŞIĞIN İÇİNDEN

ışık yalnızlığın başını yakıyor
beyaz, kardan kâğıtlara uzanıyorum
bir trenin içinde sana doğru koşuyorum
birlikte tünellere giriyoruz
tünellerden yalnız çıkıyoruz
ışık ansızın gözlerime vuruyor
gözlerim ansızın kör oluyor
kör yalnızlığın içinden nasıl görüntürse dünya
işte o gözle bakıyorum dünyaya
sana bakıyorum kör yalnızlığım

ışık yalnızlığın başını yakıyor
uzandıgım beyaz kâğıtlar birden alev alıyor
bir dağ silkelenip bütün karlarını üzerime döküyor
alev söntüyor ah, belki hiç sönmese
yalnızlık bir mum gibi eriyip gitse
üzerimde yağmur yorgunluğu sonbahar
uzak yollardan gelmişliğin tütsüsü
ansızın açılan sıcak bir kapıdan girince içeri
hani nasıl buhar olup uçarsa her şey
seni görür görmez unutuyorum
başka başka kapılara koşuyorum
birinde sokağı bekleyen kör atmaca
birinde mahcup bir çocuk daha on dördünde
birinde dün vurulmuş ölümü bekleyen genç
birinde ölüm, henüz kapıya vurmuyacak
açınca ışık ve karanlık odaya dolacak
seni kurumuş dudaklarından öpecek
ve bekleyecek (neyi?)
doğurmasını belki de annenin seni

herkes unutulmuş bir yerlerde unutulmuş şarkılar dinliyor
bütün o yalnız kalabalığın içinden sana doğru koşuyorum
bir başka köşeden sana ulaşmadan çıkıyorum
nasıl yan yana geçip görmemişsek birbirimizi
elini bir yerlerde unuttuğum gibi buluyorum
şunu söylüyorum sana ve belki ilk kez ağlıyorum:

şairleri seven kadınların günahları bağışlanır
çünkü çektikleri acı onların saflıklarıdır

İHANET PERİSİNİN SOĞUK SARAYI

ayaklarını soğuk suya değdiriyor
 suyun içinden kendisine bakan kendisini seviyor
 hızla koştuğu kayalıklardan
 bir martı uçuyor
 içine doğan yoldan bir atlı ona yaklaşıyor
 atın soluğunu yanaklarında duyuyor
 yanaklarından göğüsüçlarına düşen bir ter damlasında
 atın koştuğu bütün kıtalardaki nal izlerini görüyor
 ve karnının gerilen derisinde
 bitmek tükenmek bilmeyen tamtamların uğultusunu

ayaklarının değdiği soğuk sulardan
 bir sevgi halkası yaratıp ötelere fırlatıyor
 ve o halkalara yakalanan erkeklerin
 gözlerini kör eden ışıktan bir ejder şekilleniyor
 beklemek için o tutsak ruhları

o tutsak ruhların ormanında
 kaç ağaç kurtuluş olabilirdi?
 dalların keskin uçlarında
 kurusun diye güneşe doğru kalpler
 ve serçelerin dik gagalarıyla
 oyup çıkardıkları boşluklarda
 olmayan gözleriyle geçmişe bakan nice adam
 şimdi ihanet perisinin soğuk sarayını bekliyor

o ayaklarına bir değip bir değmeyen sularla oynuyor
 o suyun dağılan berraklığındaki gülüşüne bakıyor
 kış yaraların üstüne buzdan saraylar dikiyor
 ve yara buzun içinde sonsuza dek kanıyor,
 ihanet perisinin soğuk sarayında
 kadın adını buluyor
 ve erkek taşa dönüşüyor

zamanın tozları

SUDAN SEBEP

su kendi yansımasını göremezse yanılır
kendi gölgesinde kendini gören bir baykuş
geceye dönük saatler boyunca uzar-kısalır

rüzgârın geçerken konakladığı bir tepenin
en üst noktasında kırılan bir testiden
yayılan
zaman mıdır?

kırılan yerkabuğunu onaracak kimse yok
dünyanın suyu kendi yangınında buharlaşıyor

DENGE

yolun yürüyüp durduğu yerde bekliyorum
içimde düşme korkusu
gelip geçenlere bakıyorum geçip gidenlere
aynalara bakıyorum o derin tünellere
ardımdan bir tren o karanlık tünele giriyor
ben hep bekliyorum çünkü yürüsem

ah, ben ince bir tel cambazı gibi
buraya kadar nasıl gelmişsem

HER ŞEY OYUN

su samuru samur kürkünü çıkardı çünkü kŝ
ağaçların ardına çekilen bir yaz görüntüsüyle, yeniden

ah, yeniden bir kuş olmak vardı, yukarıdan aşağıya
bir merdiven telaŝıyla düşerken çatılardan-
akılan bir ivinın ağrısını kim taşır? cebinde binlerce hüzün
açıp bakarsın sayfalar kendi kendine çevrilir
kendi kendine uçup gittiği yerde...kalırsın

bizim bir sözümüz vardı -her şey oyun- bir kuyu
kendi içinden ne görür? güneşi, bulutları, ayı
ve belki de bir ağacı, büyürken ağır ağır-
karşı kıyıya çekilen akşam ve ufukta ölen yıldız
etle tırnak gibi, yaŝamla ölüm gibi

bir gün bir mermeri kaldırıp usulca altına baktım
zaten ne olabilirdi ki
okurunu aldatan bir şiirden başka

MESEL

*havaya fırlatılan bir taş yarı yolda bilinç kazansa
kendi iradesiyle yükseldiğini sanır*

Spinoza

bir yılanı sevebilir miydi? kımıldayan kumları
ve gençliğin şarkısını
kulaklarında eskiyen sözler çınlardı

ah! bir kuleden atılan bir taş gibi
yükselmeyi hiç bilmeden düşmek

bir yılanı sevebilir miydi?
belki biraz zaman...
kumların kımıltısı durduğunda
ve gençliğin şarkısı...

taş düştü
onu kuleden kim indirecek şimdi?

BUZDAN KÜÇÜK ÇOCUKLAR

gölge sizin neyiniz olmalıydı yani kış
henüz çökmemişken gözlerinize, bir kuş
orada donarak ölmüştü, görmüştüm çünkü onu ben
onu siz öldürdünüz

gölgeniz sizi ele veriyordu
ağaçlar sizi gösteriyordu
eviniz sizi kovuyordu, kediniz
bile. kuşları sever miydiniz, siz bundan önce

ah! buzdan küçük çocuklar eriyedursunlar öylece

YOL

her ağacın içine bir yol uzanır
her uyku bir daha doğmamaktır
işte ellerimi açıyorum
ağacın içindeki yola çeviriyorum
avuçlarımdaki çizgilerden yürüten çocuğa bakıyorum
bir çizgiyi bölen öteki çizgilere
ve kararsız, bir yol ağzında kalışlara

baykuşun ötüşünü duyar mısın kimi kez
tünediği ağaçtan havalanışını
neden öylesine bir hüznün vardır bazı sözlerde
içimizden kimseyi sevmek bile gelmez

upuzun bir ip bu gitmek ve gelmek arasında
aşkın ve terkedişin ortasında
upuzun bir ip bu, altında derin uçurumlar
bir elin usulca fırlattığı zar
bir kalp seçer kendine sevmek için
çarpar - kırılır - çarpar

Tanrım! ne kadar da yalnızız
bu koskoca ormanda

GÜL

aşkın çorak yavrusu, kalbime konan kuş
gülün dikenini didikledikçe...

bir ağaç yapraklarını ilikler ince bedeninin
içinde rakeden ruh bilmez nasıl çıkılır
o dik merdivenlerden, döne döne
son yaprak da düşünce yere
hayatın tüil perdesi
ölümün siyah bayrağıyla çekilir göndere

rüzgârın atlı savaşçıları uzun bozkırı bekler
ya ben neyi beklerim
aşkın çorak yavrusu, o gül
nasıl gelmişse buraya belki kalbim
yırtılan yerlerinden akan suyla besledi onu

belki de oradan doğdu bütün o ırmak
hep ikiye bölerek çoğalttı kendini
aşkın sınırötesi harekâtına katılan atlılar gibi
yüksek tepeleri gözledi durdu

rüzgârın altın çıkırığı
zamanın yeldeğirmeni üstünde
senden doğacak çocuğu kim incitebilir?

AFFETUOSO

le violon frémit comme un coeur qu'on afflige

üzerinde ışığın kırılmış hali
bir balığın pulları savruldukça havaya
demiri döven balyoz nasıl kızarmış kuşlarını saçarsa
saçların!
bana günü örten ipek gibi dokunuşunu verin gecenin

bir kadının çıplak uykusundan çekilmiş gibi sıcak
ve kokusu sinmiş odalarda dönüp duran
huzursuz bir ruh, dokunmak için zamanı
ve çıplak bedenini yatırıp serin taşlara
bir yıldızın ancak erişebildiği o buz gibi anda
kırılmış ışığı kim onarabilir?

ürpermek gerekiyorsa bir keman
bir kalpten çok daha fazla acı çekebilir

ZAMANIN TOZLARI

duvardan duvara genişleyen parmaklıklar boyunca
nereye giderdi kurumuş yapraklarla eylül sonları
bir boşluğa açılan pencereden dolardı güz
çocukluk saatleri, masallar
ve aklımın kuytusunda aylak
bir kırlangıç kanat açardı solgun göklere

tepede gece yeni bir günü boğardı
yalnızca çocuklar giderdi o ıssız yollardan
beyaz giysileri içinde
buruşan yapraklara dönerdi zaman

gömülürdü eski bir sandıkta uyuyan gizli define
günlerin arasına, tozların, kararan bulutların
aç kaldıkça koparmak için düşerdi, ellerine
çiçekleri kurumuş bir ağaç, paslanmış bakır, çıkmayan fal
renkleri solmuş bir minyatürden fırlardı Deccal

avluda rüzgârın kızgın bir at gibi kişnediği
zamanın tozları mı ben vardıkça uçuşan
camları parçalayan, duyardım, daha o zaman,
bir gün yüksek bir yere çıkıp eğilmiştim
çocukluğumdu, sokaktan geçen, koşarcasına

kırılmış elmas, toza bulanmış baykuş, yükseklerle uç
tırman dallara, düşür olgunlaşmış meyvayı
kurumuş bir ırmağı buluştur kalbin kanayan sesiyle
ve sor ona -en güzel gece hangi bahçede dolaşır
hangi tepede rüzgâr kaç oğlak doğurur
kaç akrep sokar yeni emzirilmiş umudu-
zamanın örümceği boğarken kozasından çıkan kurdu

sınırsız genişliği altında ejderha bulutların
biz büyüdükçe yükseldi hep duvarlar
bilemedik bir türlü
ölümünden önce ne var-
ölümünden önce ne var

BİR ÜFLEYİŞTE

artık orada oturan kimse yok, suyun üzerindeki rüzgâr
zamanın çocuğunu taşır gerinen kasıklarında
bir kadının yüzü çizilir, ben onu göremem, bir üfleyişte
kırılan aynaların içinde söner mumların neşesi
yolunu şaşırın ışık, eşya, yankılanır durur bir çocuk sesi
geniş caddeleri geçerim, kalabalık insanlar
açlığın kral olduğu bir ülkeden gelip
nereye gittiği belirsiz

artık orada oturan kimse yok
dudaklarımda yeni kırılmış tuz-
ben yüksek ağaçlara çıkıp aşağıya inemeyen çocuk
beni burada nasıl unuttunuz?

SON DÖRT ŞARKI

I

uzun şiirler, romanlar falan yazdıkt
yürüdükü upuzun yollar boyunca, yoruldukt
yolların bittiği yerde kızgın, çaresiz-
cahillik ve can sıkıntısı, birbirimizi vurdukt

sonra kristal bir gemi yüzerken nasıl batarsa aya
ayın yırtılan yerinden dökülen o sonsuz ışıkt
ışığın okşadığı bedenlerimizdi, kapatıp yaraları-
yaranın hiç özlemle sızladığı görülmüş müdür?

II

adlarınız benim adlarım ama bundan size ne
sahi siz ne zaman öldünüz, yani ne zaman
kim anımsıyor sizi, ah! kim
zaman avuçlarıma batıyor
bir çivi hiç durmadan alnımı deliyor
aklım, umutlarım, düşlerim
açılan deliklerden sızıyor
tutamıyorum, delik avuçlarımdan akıyor
unutmak gibi akıyor
ve her şey boşalıp bittiğinde
belki de bir uykudan uyanacağız
hiçbir şey olmamış gibi
bütün diğer insanların yaptığı gibi
yürüyüp gideceğiz.

III

hüzün metalleri, bakır teller ve gözyaşı
bir kadına yakışan en çok
güz saçlarını ağartmıştır ve yüzünde
genç çizgileri dağıtan rüzgârın dolaştığı

uzak zamanlardan bir şeyler çalınır
belki bir lavta, bir flütün eşliğinde
tuşlarını döken bir klavsen ve merdivenlerden
aşağılara doğru bir top... düşer hiç durmadan

bir adam suya dalar soğuk kış gecelerinden
bir başkası olarak çıkar sudan

IV

ölüm denizinin üstünde yükselen kuş
(bir şarkıyı bitirmenin korkusu)
usulca çevrilen sayfalar, safir
ya da yakut - artık ne çıkar
kabaran rüzgârın şişirdiği yelken
ve vadinin derin boşluğunda
boşluğun içini oyan bir ses var

herkesin ressamıdır kendi ölümü
tek bir yapıt üzerinde sonsuzca çalışır

1970'LERDE İLK ŞİİRLERİNİ YAZMAYA BAŞLAYAN TUĞRUL TANYOL,
ŞİİRLERİNİN YANI SIRA ŞİİRİN ANA SORUNLARI VE TÜRK ŞİİRİ
ÜZERİNE YAZILARIYLA DA DİKKATİ ÇEKEN ŞAİRLERDEN OLDU.

TOPLU ŞİİRLER / 1971-1995 TANYOL'UN BUGÜNE DEK YAYIMLADIĞI
BEŞ ŞİİR KİTABINDAN OLUŞUYOR: *ELİNDEN TUTUN GÜNÜ,*
AĞUSTOS DEHLİZLERİ [1985 BEHÇET NECATİGİL ÖDÜLÜ],
SUDAKİ ANKÂ, ODA MÜZİĞİ, İHANET PERİSİNİN SOĞUK SARAYI.

BEN CEM, DAHA DÖN YARIM İMPARATORDUM
KESTİRDİĞİM PARALARDA SOLDU VÜCUDUM
ÖLDÜM BİNLERCE ÖLÜMLE, KIIYIYA VURAN CESEDİME BAKTIM
YAĞLI URGANLAR BAĞLAYIP BOYNUMA (İSKELE, GÖNBATIMI
RODOS'A DOĞRU BATIK TEKNELER) YÜRÜDÜM, ARTIK
BANA BU DÜNYADA YER YOK
NE SARAY, NE KÖŞK, NE NÜTBE, NE TAHT
AĞARIYI VE VİH YANINA GELİYİM
AL NENİ, RONNA İNTİNGİN NÖĞRÜN
[DİN YANIM ZİRİNİ BAKANLIK NİN YANIM MİNGİN VİH MİİN]

YERLİ VE ÇEYREK MASINI
[0000] 01 10 22

[ISBN 978 961 701-2

789753 637015